

MEMÒRIA 2001

SUMARI

Primera part

Consideracions generals

Pàg.

Introducció	6
-------------------	---

Segona part

Les Ordenances fiscals vistes a través de la impugnació de les seves aplicacions

Ordenança fiscal núm. 1.1	10
Tributs sobre béns immobles	
I.- Impost sobre béns immobles.....	10
1.- Subjecte passiu i fet imposable	10
2.- Exempcions	11
2.1.- Fundacions i associacions declarades d'utilitat pública. Llei 30/1994, de 24 de novembre, de fundacions i d'incentius fiscals a la participació privada en activitats d'interès general.....	11
2.2.- Centres docents aollits al règim de concerts educatius	12
2.3.- Béns afectes als serveis educatius públics.....	12
2.4.- Béns situats a la zona portuària.....	13
2.5.- Entitats concessionàries d'aparcaments públics.	13
2.6.- Béns declarats d'interès cultural	13
2.7.- Altres exempcions	13
3.- Bonificacions	14
4.- Valors cadastrals	15
5.- L'acció tributària contra béns afectes al pagament de deutes pendents per l'impost.....	16
6.- Prescripció i absència de notificacions	16
7.-Varis.....	17
II.- Contribució territorial urbana	17

Ordenança fiscal núm. 1.2	19
Impost sobre vehicles de tracció mecànica	
1.- Prescripció	20
2.- Alta, transmissió i baixa de vehicles.....	20
3.- Notificacions	21
4.- Exempció dels vehicles de minusvàlids.....	21
Ordenança fiscal núm. 1.3	22
Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana	
1.- Subjecció a l'impost.....	22
1.1.- Transmissions efectuades per junta de compensació	22
1.2.- Expropiació forçosa.....	22
1.3.- Redempció de cens	22
1.4.- Consolidació del domini per la defunció de l'usufructuari	23
1.5.- Herència.....	23
1.6.- Divisió de cosa comuna	24
1.7.- Dret de transmissió	24
1.8.- Execució forçosa de l'immoble	25
1.9.- Transmissió de finca en document privat.....	25
1.10.- Operacions societàries.....	25
1.11.- Anul·lació de transmissions	26
1.12.- Devolució d'ingressos indeguts	26
1.13.- Meritació d'interessos.....	26
2.- Subjecte passiu.....	26
3.- Exempcions	27
3.1.- Societat a guanys	27
3.2.- Transmissions derivades de convenis de divorci o separació..	27
3.3.- Organismes autònoms de caràcter administratiu.....	27
3.4.- Entitats benèfiques o benèfico-docents.....	27
3.5.- Mutualitats de previsió social	28
4.- Base imposable	29
5.- Sancions	29
6.- Gestió de l'impost	30
Ordenança fiscal núm. 1.4	32
Tributs sobre activitats econòmiques	
I.- Impost sobre activitats econòmiques.....	32
1.- Introducció	32
2.- Beneficis fiscals	33
2.1.- Aplicació de la Llei 30/1994, de 24 de setembre, de fundacions i d'incentius fiscals a la participació privada en activitats d'interès general, a fundacions i associacions d'utilitat pública.....	33
2.2.- Les exempcions de l'article 83 de la Llei 39/1998, de 28 de desembre, reguladora de les hisendes locals	38
2.3.- Bonificacions de la quota per inici d'activitat.....	39
2.4.- Reduccions de la quota per obres.....	40

3.- Oposició a la via de constrenyiment.....	41
4.- Actuacions de la Inspecció	44
5.- Sancions	45
6.- Subjecció a l'impost.....	46
7.- Altres qüestions	47
II.- Llicència fiscal.....	48
III.- Radicació.....	48
IV.- Llicència d'obertura	49
Ordenança fiscal núm. 2.1	50
Impost sobre construccions, instal·lacions i obres	
Ordenança fiscal núm. 3.3	51
Taxes per serveis urbanístics	
Ordenança fiscal núm. 3.4	52
Taxes per recollida d'escombraries i serveis especials de neteja viària	
Ordenança fiscal núm. 3.5	53
Taxes de clavegueram	
Ordenança fiscal núm. 3.11.....	54
Taxes per la utilització privativa del domini públic municipal	
Ordenança fiscal núm. 4	56
Contribucions especials	
Altres assumptes	57
Annex I	
Expedients tramitats.....	58
Annex II	
Classificació per conceptes.....	60
Percentatges	60

Primera part

Consideracions generals

Introducció.

Un any més l'activitat registrada pel Consell durant el període que comprèn aquesta Memòria s'ha desenvolupat amb la normalitat acostumada, sense que s'hagin experimentat canvis notables pel que fa al volum i característiques dels expedients tramitats. L'absència de canvis normatius significatius durant aquest període i la consolidació dels criteris d'aplicació de les Ordenances fiscals constitueixen sens dubte factors d'estabilitat que influeixen notablement en dita situació.

2.- Com a dades destacades de l'any 2001 val la pena ressaltar el notable descens de la conflictivitat en l'impost sobre activitats econòmiques, i l'estabilitat en el nivell de reclamacions referents a l'impost sobre béns immobles. L'impost sobre activitats econòmiques es converteix així en el menys conflictiu dels impostos locals.

Confirma, tanmateix, la seva tendència alcista el nombre de recursos presentats en front de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana i de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica. Increment que provablement es correspon amb la major incidència efectiva d'aquest impostos que deriva de les millores experimentades en la seva gestió. Millores a les que no són alienes les majors possibilitats d'obtenció d'informació que contempla la regulació vigent a través sobre tot de l'establiment d'obligacions legals de subministrament d'informació, i la millor regulació de les tècniques de gestió mitjançant la incorporació de les liquidacions provisionals d'ofici.

Ambdós instruments aboquen a un augment del número de contribuents, evitant conductes que en la majoria dels casos seria excessiu qualificar de fraudulentos, i millorant, en definitiva, la implantació dels tributs locals en el teixit social.

Aquesta evident millora en l'aplicació dels impostos, que redunda en benefici del conjunt dels ciutadans en la mesura que suposa una major realització del principi d'igualtat, i permet a l'Administració valorar adequadament la potencialitat recaptatòria dels tributs propis, requereix també prestar una major atenció als procediments tècnics utilitzats i, especialment, a la correcció i perfeccionament de mecanismes preexistents, les deficiències dels quals resulten ara més patents.

En aquest sentit, l'audiència a l'interessat, la coordinació en la gestió dels expedients sancionadors, i la documentació de l'actuació inspectora i de l'activitat d'assistència i informació al contribuent, constitueixen sectors on les possibilitats de millora en la regulació i el funcionament són notables. Sense oblidar l'avantatge que pot oferir al respecte l'ús de les noves tecnologies, tot i reconeixen el limitat camp de l'actuació municipal quan es depèn d'altres Administracions, bé perquè es comparteix la gestió dels tributs més importants, bé

perquè es precisa de la seva col·laboració voluntària per actuar fora del terme municipal.

3.- Però si l'absència de canvis significatius ha sigut la nota més destacable en l'aspecte de l'activitat del Consell, no pot dir-se el mateix en l'aspecte personal i humà, en el qual la defunció del que fou el seu president des de la constitució d'aquest òrgan, el senyor Ignacio de Lecea i Ledesma, mort al febrer de 2002 però ja materialment absent de les tasques del Consell des de finals de 2001, ha suposat un buit difícil d'omplir.

La tasca del senyor Ignacio de Lecea i Ledesma al front del Consell Tributari ha sigut de caràcter constituent i no tan sols de direcció. Per això, la ressenya de la seva obra excedeix notablement el marc d'una senzilla Memòria d'activitat, encara que no li sigui totalment aliena.

Aqueixa obra és inseparable de les Memòries anuals del Consell, que deuen en bona part la seva existència a l'impuls personal del president Ignacio de Lecea, i és per això que aquesta Memòria de l'any 2001 ha de fer justa referència a la labor que va realitzar al llarg d'aquests anys, l'empremta de la qual es pot percebre a totes les Memòries d'activitat del Consell Tributari, especialment en allò que fins ara ha sigut la primera part d'aquestes Memòries.

Així, el procés de definició del nou òrgan a què abans ens referíem resulta fàcilment identificable en les primeres Memòries.

Delimitat amb brillantor en la Memòria de 1989 pel que fa als seus traços essencials, a la Memòria de 1991 el Consell Tributari es fixa ja uns objectius o principis d'actuació que assoleixen la seva millor formulació en la Memòria de 1993 a títol de balanç del primer quinquenni del seu funcionament. Aquest principis, agrupats en torn als postulats de "control de legalitat", "equitat" i "absència d'indefensió", persegueixen l'objectiu comú d'aconseguir el màxim "compliment voluntari de les obligacions tributàries" i segueixen guiant encara avui les actuacions del Consell Tributari.

Igual succeeix amb la funció de control de legalitat, configurada des del primer moment com a funció essencial del nou òrgan, si bé posant especial cura en evitar la qualificació d'òrgan merament consultiu -això evocaria una erràtica actuació voluntària del Consell a instàncies exclusivament de l'autoritat municipal, cosa que no té res a veure amb la realitat-, i evitant així mateix el seu enquadrament dins d'una equívoca funció de defensa del contribuent, tema que es torna a tractar a la Memòria de 1997. Tot això, sense perjudici de la naturalesa consultiva de l'òrgan i les circumstàncies del seu naixement, que tractà de donar resposta a la necessitat de superar determinades situacions d'indefensió, i sense que dita configuració impedeixi reconèixer la necessitat de potenciar les tasques d'evacuació d'informes i dictàmens i de resolució de queixes dels ciutadans, que també s'atribueixen al Consell Tributari i que s'han anat incrementant al llarg dels

anys com ho prova la recent reforma del Reglament del Consell aprovat pel Consell Plenari el 23 de febrer de 2000 i publicat al Butlletí Oficial de la Província de 8 de març següent.

La classificació del Consell Tributari com a òrgan merament consultiu hauria difuminat possiblement la naturalesa necessària i vinculant que té de fet la seva intervenció a l'àmbit del recurs de reposició local. La seva assimilació a un òrgan de defensa del contribuent hauria situat el Consell en el marc d'una equívoca funció de part, com es diu a les Memòries de 1989, 1993 i 1997, que s'allunya notablement dels principis d'independència i objectivitat que regeixen l'exercici de la funció de control de legalitat que li correspon: "Independència com a criteri subjectiu (no existeix relació jeràrquica o vinculant de cap mena amb l'Administració municipal), i objectivitat com a criteri de funcionament (implicant la idea de neutralitat i d'exclusiva submissió al Dret)" (Memòria de 1989). Sense oblidar l'important paper de l'equitat (Memòries de 1991 i 1993).

Aquest plantejament, que ha conduït als excel·lents resultats que en matèria de disminució de la litigiositat s'anotaven amb satisfacció a la Memòria dels deus primers anys de funcionament del Consell, lliga amb encert la defensa dels ciutadans i la seguretat jurídica (Memòries de 1990, 1991, 1993 i 1997) i es projecta envers la forma d'abordar la selecció de temes conflictius que es realitzava en la Memòria de cada any.

Notificacions (1989 a 1993 i 2000), acumulació de deutes tributaris (1989 i 1993), exempcions de minusvàlids (1989 i 1993), taxa d'equivalència (1991 i 1993), llicència fiscal (1996), autoliquidacions (1988 i 1989), taxa de bombers (1994), gestió compartida (1993), ordenança de guals (1995), deures de l'Administració (1991 i 1993), prescripció (2000) i dret sancionador (1991, 1992 i 1995), entre d'altres, són alguns dels molts temes específics tractats al llarg d'aquest anys i que denoten la preocupació del president Ignacio de Lecea per instar solucions justes que facilitessin el bon funcionament dels òrgans administratius i evitessin la indefensió dels contribuents.

Aqueixa preocupació i aqueix plantejament, units a la consciència de la necessitat del treball col·lectiu seriós i rigorós, constitueixen un llegat de valor inestimable que forma ja part del patrimoni del Consell Tributari.

Segona Part

Les Ordenances fiscals vistes a través de la impugnació de les seves aplicacions

Ordenança fiscal núm. 1.1.
Tributs sobre béns immobles.

I.- Impost sobre béns immobles.

1.- Subjecte passiu i fet imposable.

El Consell s'ha plantejat l'extensió atribuïble al fet imposable de l'impost, descrit a l'article 61 de la Llei 39/1988, en enjudiciar diversos recursos plantejats contra liquidacions relatives a béns immobles situats en l'àmbit de la Zona Franca o, més concretament, de Mercabarna, en els que els recurrents al·legaven no ser subjectes passius de l'impost, ja que l'objecte del contracte estava constituït per una mera autorització d'ús de l'immoble. Aprofundint, tanmateix, en l'examen de la relació jurídica de què es tracta, s'arriba a la conclusió que més enllà de l'existència d'una simple autorització d'ús, ens trobem en la categoria dels arrendaments complexos i, en especial, de l'arrendament "*ad aedificandum*", també qualificat per alguns autors com arrendament "*ad meliorandum*", en el qual l'arrendatari ostenta com una de les seves obligacions més qualificades realitzar, a càrrec seu, les obres, instal·lacions i elements necessaris per a la utilització normal del local i que durant la vigència del contracte actua com a autèntic propietari de l'edificació. Es conclou, per tant, que hi ha fet imposable consistent en la propietat de l'edificació quan degut a causes diferents dels contractes típics enumerats en l'esmentat art. 61, existeixen títols jurídics que autoritzin a edificar sobre terrenys que no pertanyen al propietari de la construcció. Per tant, com que l'edifici no passarà fins al final del contracte a ser propietat de l'arrendadora, la situació jurídica del recurrent, com a subjecte passiu de l'impost, s'adequa al que disposa l'art. 62.b) de la Llei reguladora de les hisendes locals. Complement del que s'ha exposat és l'afirmació, establerta en la sentència del Tribunal Suprem de 23 de juny de 2001, segons la qual l'art. 61 de l'esmentada Llei no esgota tots els casos possibles de concurrència de fet imposable i, en conseqüència, de l'existència de subjecte passiu de l'impost.

També en matèria de subjectes passius, en una altra ocasió s'informa en contra de l'estimació d'un recurs per entendre's que la venda d'un immoble durant el mes de febrer no determina que el rebuts corresponents al tercer i quart trimestre del mateix exercici vagin a càrrec del comprador, ja que l'impost venç l'1 de gener.

En fi, el Consell entén que l'acceptació de l'herència retrotreu els seus efectes en el moment de la mort del causant, motiu pel qual un cop produïda l'acceptació no és possible que l'hereu s'oposi a ser considerat com a objecte passiu, argumentant que en la data de meritació l'immoble formava part de l'inventari de l'herència dels pares del recurrent, que després es va convertir en propietari.

2.- Exempcions.

2.1.- Fundacions i associacions declarades d'utilitat pública. Llei 30/1994, de 24 de novembre, de fundacions i d'incentius fiscals a la participació privada en activitats d'interès general.

Són nombrosos els dictàmens del Consell en aquesta matèria. Cal destacar-ne els següents:

En opinió del Consell no són aplicables les exempcions que estableix l'esmentada Llei al Consorci ... per la seva manca de caràcter fundacional i per no tractar-se d'una associació d'utilitat pública. Tampoc li és aplicable l'exempció establerta per l'art. 64.a) de la Llei d'hisendes locals per no estar destinada l'activitat de la finca als serveis educatius previstos a la Llei orgànica 8/1985, davant la necessitat d'interpretar aquesta expressió en sentit estricte, segons la qual haurà d'exigir-se que l'esmentada afectació es produeixi de forma directa. Tampoc es considera aplicable l'exempció de l'art. 64.j) per no acreditar-se que l'immoble hagi estat declarat, expressament i individualitzada, monument o jardí d'interès cultural, d'acord amb la Llei 16/1985, de 25 de juny, o bé d'interès nacional, categoria equivalent creada per Llei 9/1993, del patrimoni cultural català.

Pel que fa a la Fundació ... se li reconeix tan sols el dret a l'exempció del 78,55 % de l'immoble, imputable a l'activitat de la fundació, però no quant a la resta, per no estar afectat als objectius de la fundació i estar cedit a tercers.

Al dictamen de contingut estimatori es considera que la Fundació ... acredita suficientment el que exigeix l'art. 42.2 de la Llei 30/1994, per entendre que la documentació aportada no permet afirmar que porti a terme activitats de caràcter mercantil com a activitat principal. En particular, es recalca que no es posa de manifest una percepció ordinària, i menys majoritària, de contraprestacions per l'exercici de la seva activitat.

Reiterant els informes emesos en anteriors exercicis, entén en canvi el Consell que l'activitat d'una fundació té caràcter mercantil perquè la desenvolupa en condicions equiparables a les del mercat, com es desprèn de les seves xifres de negoci o ingressos d'explotació, sense que per la quantia de les subvencions o donacions, que és poc significativa en el conjunt dels ingressos, ni per qualsevol altre element, es pugui establir que porti a terme un servei d'especial significació social diferent de qualsevol empresa estructurada sota una altra forma jurídica que la faci mereixedora d'un tractament jurídic especial.

És interessant destacar el dictamen segons el qual es considera aplicable a l'Obra ... l'exempció que contempla l'art. 58.1 en relació amb la disposició addicional cinquena de la Llei 30/1994, per ser aquesta titular d'una cessió d'ús gratuïta i indefinida d'immobles que pertanyen a una parròquia i a una congregació religiosa, destinats a activitats d'atenció als disminuïts psíquics, que

són les pròpies de la fundació i que no s'utilitzen per al desenvolupament d'explotacions econòmiques que no constitueixen el seu objecte o finalitat específica.

S'entén, en canvi, que no està inclòs en l'àmbit subjectiu de l'art. 64.a) de la Llei 39/1988 l'Institut ... degut a la seva personalitat jurídica diferent de la de l'Estat i de la impossible interpretació extensiva o analògica de l'esmentat precepte tenint en compte l'art. 23.3 de la Llei general tributària.

No és obstacle per aplicar l'exempció a uns locals que pertanyen a la Fundació ONCE el fet que, durant cert temps, foren objecte d'obres d'habilitació, atès que el seu destí es troba justificat documentalment, essent evident la voluntat de destinar-los als objectius expressats, la qual cosa només podria ser posada en dubte si s'hagués adverat una destinació diferent durant l'esmentat temps d'adequació.

2.2.- Centres docents acollits al règim de concerts educatius.

El Consell es planteja el problema de si l'exempció a què fa referència l'art. 64.l) de la Llei 39/1988 té caràcter objectiu, de forma que s'apliqui només pel fet que a l'immoble s'hi ubiqui un centre docent privat que s'aculli al règim de concerts educatius amb independència que el titular del centre sigui alhora el subjecte passiu de l'impost, o si pel contrari el gaudi de l'exempció estigui subordinat a la coincidència d'ambdues condicions, inclinant-se per la segona solució a través d'una interpretació conjunta dels arts. 61 i 65 de la Llei, que apareix confirmada pel Reial Decret 2187/1995, de 28 de desembre. En conseqüència, el règim fiscal de les exempcions establertes per l'esmentat art. 64.l) no podrà beneficiar la part de l'immoble destinada a escola, ni tan sols en el cas que fos concertada, ja que no es tracta d'un impost que gravi l'activitat sinó determinats drets sobre els immobles, entre els quals no es troba la relació d'arrendament.

2.3.- Béns afectes als serveis educatius públics.

Amb ocasió d'un recurs interposat per la Universitat de Barcelona, insisteix el Consell en la seva tesi, sustentada en anteriors dictàmens, segons la qual hauria de considerar-se derogat l'art. 53.1 de la Llei orgànica de reforma universitària per la disposició addicional novena de la Llei 39/1988. Per una altra banda, tampoc estarà exempta la Universitat, segons l'art. 64.a) de l'esmentada Llei, en gaudir d'una personalitat jurídica diferent de la de l'Estat. Finalment, no caldrà subsumir la Universitat en el supòsit de la disposició addicional cinquena de la Llei 30/1994, ja que es refereix exclusivament a l'Església catòlica i a altres esglésies, confessions i comunitats religioses, segons indica l'epígraf que presideix el precepte.

2.4.- Béns situats a la zona portuària.

En nombrosos dictàmens mostra el Consell el seu parer en el sentit que perquè es produeixi l'exempció de l'art. 64.a) de la Llei d'hisendes locals, principalment després de la redacció establerta per la Llei 13/1996, en relació amb el domini públic marítim-terrestre, és necessari que es tracti de béns d'aprofitament públic i gratuït, raó per la qual si no concorre aquesta circumstància, en virtut de l'art. 65 estaran subjectes al pagament de l'impost els titulars de concessions administratives sobre els béns esmentats que, òbviament, formen part del terme municipal, i sense que pugui representar un obstacle el cànon abonat pels concessionaris.

2.5.- Entitats concessionàries d'aparcaments públics.

Amb ocasió dels diversos recursos interposats per societats concessionàries de domini públic per a la construcció i explotació d'aparcaments, segons els arts. 61, 64.b) (abans de la seva modificació per la Llei 14/2000) i 65 de la Llei d'hisendes locals, es manté, no sense analitzar abans la jurisprudència disponible, la subjecció al pagament de l'impost, pel que fa a les construccions, per ser propietat de la concessionària, i pel que fa al sòl, per no estar destinat a l'ús o servei públic sinó a una activitat privada d'interès públic.

2.6.- Béns declarats d'interès cultural.

Seguint la línia establerta en nombroses ocasions, el Consell sosté que per gaudir de l'exempció de l'art. 64.j) de la Llei 39/1988 haurà d'acreditar-se que l'immoble ha estat declarat, expressament i individualitzada, monument històric d'interès cultural segons la Llei 16/1985, o bé cultural d'interès nacional segons la Llei 9/1993, del patrimoni cultural català, raó per la qual no n'hi ha prou que es tracti d'un edifici inclòs al Catàleg municipal, tal i com aquest Consell ha vingut mantenint ininterrompudament i va ser àmpliament desenvolupat al seu informe núm. 1014/98.

2.7.- Altres exempcions.

En diversos dictàmens el Consell manifesta el seu parer favorable respecte l'exempció que configura la disposició addicional cinquena de la Llei 30/1994 pel que fa a finques destinades al culte i a l'habitatge de sacerdots, despatxos de gestió parroquial i dependències destinades a l'activitat pastoral de l'Església Catòlica; pel que fa als béns destinats al culte de les entitats religioses evangèliques d'Espanya i en relació amb el domicili del rabí de la Comunitat Israelita de Barcelona.

3.- Bonificacions.

Reiterant una doctrina anterior informa el Consell que, en aplicació de l'art. 77.2 de la Llei d'hisendes locals i del Reial Decret 1448/1989, d'1 de

desembre, el termini per sol·licitar la bonificació a què fa referència l'art. 74.1 de l'esmentada llei és de dos mesos a comptar a partir del dia següent a la data d'acabament de les obres, sigui quina sigui la seva naturalesa.

També s'entén com a subsumible en l'esmentat art. 74.1 la realització d'obres de rehabilitació integral, en aplicació de l'art. 31 de la Llei 34/1991, de 29 de novembre.

4.- Valors cadastrals.

El Consell ha sortit al pas de l'intent d'acudir a la via del procediment de devolució d'ingressos indeguts, prohibida expressament en la disposició addicional segona del Reial Decret 1163/1990, per impugnar actes aprovatoris de valors esdevinguts fermes per no haver estat impugnats dins del termini establert i en la forma pertinent aquests valors o les liquidacions subsegüents. En canvi, sí es van estimar les reclamacions quan la sol·licitud de devolució d'ingressos indeguts permetia ser considerada com una impugnació de la liquidació, per haver sigut formulada abans de transcorre un mes des que aquelles foren girades.

Per altra banda, s'ha dictaminat en diverses ocasions a favor de l'estimació de recursos, reconeixent l'existència del dret a devolució tot i que l'acte hagi guanyat fermesa, tant en els casos de revisió als que fa referència l'apartat 2 de la disposició addicional segona del Reial Decret 1163/1990, com en els supòsits d'error de fet apreciats per la via de l'art. 156 de la Llei general tributària.

En un altre ordre de coses, s'ha posat en relleu de forma reiterada que, segons l'art. 70.4 de la Llei general tributària, el fet d'impugnar el valor cadastral no li treu eficàcia per poder ser aplicable a les liquidacions corresponents. Per aquesta raó, un cop satisfetes les quotes, serà sense perjudici del resultat de la reclamació o posterior via jurisdiccional, o de la procedència, si s'escau, de la devolució de les quantitats que resultin indegudes.

Pel que fa a la necessitat de notificar l'acte pel qual es fixen els valors cadastrals com a pressupost per a l'aplicació dels nous valors a les liquidacions que s'han de posar en pràctica el següent exercici, són reiterats els dictàmens en els quals es distingeixen els supòsits d'aplicació de la doctrina establerta en la sentència del Tribunal Suprem de 16 de setembre de 2000, dictada en recurs de cassació en interès de la Llei, relativa als arts. 70.5 (avui 70.4) i 77.2 de la Llei 39/1988 i a l'art. 77.3 de l'esmentada Llei en la redacció establerta per la Llei 50/1998, de 30 de desembre. En opinió del Consell, la doctrina legal establerta pel Tribunal Suprem en dita sentència, ha de considerar-se vigent fins a l'entrada en vigor, en data 1 de gener de 1999, de la nova redacció de l'esmentat article 77.3 per la Llei 50/1998, de 30 de desembre, que estableix la no aplicació del que es preveu a l'art. 70.5 (ara 70.4) per a tots els supòsits d'alteracions físiques, jurídiques o econòmiques en ordre a l'impost sobre béns immobles. Per tant, fins a l'1 de gener de 1999 s'ha d'aplicar la doctrina del Tribunal Suprem, en virtut de la qual l'exigència de notificació del valor cadastral amb anterioritat a l'inici de l'exercici en què hagi de tenir efecte no serà aplicable en els supòsits en què no s'hagi acomplert dins del termini l'obligació del contribuent de declarar les alteracions d'ordre físic, econòmic i jurídic que l'imposa l'art. 77.2 d'aquesta mateixa Llei. En aquests supòsits d'incompliment o compliment extemporani de l'obligació de declarar per part del contribuent, es podrà realitzar la notificació del valor cadastral a partir del moment en què l'Administració descobreixi l'alteració (nova construcció, canvi de titularitat ...) no declarada, sempre amb caràcter previ

a la notificació de la liquidació i sobre la base de ponències de valors aprovades amb anterioritat a l'exercici liquidat, durant tot el termini de prescripció del dret a liquidar, tot i que aquesta notificació individualitzada del valor cadastral es produeixi amb posterioritat a algun o alguns dels exercicis respecte als que ha de tenir efecte.

Continuant en la línia d'anteriors dictàmens, s'ha pronunciat el Consell en el sentit que el contracte de cessió d'ús d'una plaça d'aparcament per una societat concessionària d'aparcaments no converteix al cessionari en concessionari, i per tant en subjecte passiu de l'impost, condició que continua ostentant la societat concessionària.

5. L'acció tributària contra béns afectes al pagament de deutes pendents per l'impost.

En els casos de derivació de l'acció tributària ha d'exigir-se prèviament, segons el Consell, la declaració d'insolvència del deutor principal, si bé l'afectació ha de comprendre la totalitat dels deutes tributaris i recàrrecs pendents de l'impost, segons l'art. 76 de la Llei 39/1988.

6.- Prescripció i absència de notificacions.

Com en els exercicis anteriors, els supòsits sobre els que el Consell ha hagut de pronunciar-se són extraordinàriament nombrosos i casuístics. S'inclouen els següents a tall d'exemple:

En diversos casos el Consell ha considerat il·legal la notificació de la providència d'embargament mitjançant edictes, per no haver-se intentat prèviament la notificació personal o per haver intentat efectuar-la en un domicili erroni.

A més, s'ha considerat il·legal la providència d'embargament, un cop per manca de notificació de la primera liquidació individual, practicada en cessar la tributació col·lectiva de l'immoble, i un altre perquè la liquidació corresponent es va notificar indegudament per edictes en no haver-se intentat per segona vegada la notificació personal.

Quant a la interrupció de la prescripció, s'entén que es produeix per la notificació de les actuacions de la Inspecció d'Hisenda municipal per regular la situació tributària del contribuent. (art. 61.1.a) LGT). En canvi, es considera il·legal la providència d'embargament per liquidacions sobre impostos de béns immobles en un cas en què s'havia produït la prescripció del dret al seu cobrament.

La qüestió reiterada de la necessitat de notificació de la liquidació s'aborda en un dictamen en què, un cop més, queda establert que, segons l'art. 124.3 de la Llei general tributària, en els tributs de cobrament periòdic per rebut,

un cop notificada la liquidació corresponent a l'alta en el registre respectiu, padró o matrícula, es podran notificar les successives liquidacions de forma col·lectiva mitjançant edictes. Per tant, en aquests supòsits, el document que l'Administració municipal envia individualment als interessats no pretén ser una notificació o liquidació, sinó que constitueix un mer recordatori de l'obligació de pagament a l'Administració. Per aquest motiu, la no recepció d'aquest document no és causa d'oposició a la via de constrenyiment, ni eximeix de l'aplicació del recàrrec i dels interessos legalment previstos.

7.- Varis.

En diversos dictàmens el Consell ha informat a favor de l'estimació dels recursos corresponents, proclamant el dret a la devolució d'ingressos indeguts per la modificació individualitzada del valor cadastral, degut a un error de superfície, o per l'error en fixar el valor cadastral en funció de la data de construcció, en haver-se tingut en compte l'any 1987 quan va tenir lloc l'any 1973.

II.- Contribució territorial urbana.

El Consell ha reiterat el criteri de la manca de competència de l'Ajuntament per a la resolució de recursos contra l'assignació de valor cadastral, ja que aquesta competència pertany en exclusiva al Centre de Gestió Cadastral i Cooperació Tributària. També reitera que la interposició de recursos davant l'esmentat Centre o en via econòmic-administrativa no suspèn el procediment recaptador de l'impost.

Cal ressaltar un cas on s'al·legava la no subjecció al tribut d'un edifici objecte d'una ordre d'enderroc per sentència del Tribunal Suprem, en el que es va estimar que mentre aquella sentència no fos executada i l'edifici enderrocat, aquest continuaria constituint un bé subjecte a l'impost.

En altres casos es va confirmar la successió dels hereus en els deutes del causant, pendents per aquest tribut referides a l'immoble transmès en herència, si bé per que tingués efecte aquesta successió els hereus havien de ser notificats en la forma pertinent.

Davant un recurs on s'al·legava la caducitat del procediment de la via de constrenyiment, el Consell indica que essent d'aplicació en el procediment tributari les disposicions normatives específiques i, aplicant-se només de forma subsidiària la Llei 30/1992, de 26 de novembre, invocada pel recurrent, la manca de resolució dins de termini d'un recurs anterior comportava que aquell recurs s'havia d'entendre desestimat, sense que s'hagués produït caducitat en l'expedient de constrenyiment, tota hora que segons l'article 23.3 de la Llei 1/1998, de 26 de febrer, de drets i garanties dels contribuents, no existeix un termini prefixat per a la tramitació de l'esmentat procediment, les actuacions del

qual es poden estendre fins a l'acabament del termini de prescripció de l'acció de cobrament del deute tributari.

Finalment, es reiteren criteris anteriors respecte als requisits perquè les notificacions siguin eficaces a efectes interruptius de la prescripció, considerant-se vàlides, en un cas, les notificacions efectuades a la mateixa persona dos cops, en les que constava la mateixa firma tot i que sense indicar el número de document nacional d'identitat del receptor.

Ordenança fiscal núm. 1.2

Impost sobre vehicles de tracció mecànica.

Durant el període que comprèn aquesta Memòria s'han dictaminat en relació amb l'impost sobre vehicles de tracció mecànica un total de 242 recursos, que representen un increment important respecte l'any anterior, en què se'n va informar de 170.

Aquest increment, que suposa un 42 per cent, confirma que aquest tribut requereix una atenció creixent per part del Consell, cosa que respon, almenys aparentment, a un interès progressiu dels contribuents derivat, possiblement, de l'important nombre d'altres, baixes i variacions que es produeixen, pròpies d'una època de creixement econòmic com la que hem viscut.

Del total de recursos, 73 han estat objecte de proposta estimatòria, 49 estimatòria parcialment, 118 desestimària, un no va ser admès i en un altre el Consell va abstenir-se de dictaminar. Així, igual que en exercicis anteriors, el grup de recursos informats a favor dels recurrents, totalment o parcial, ha estat superior a la resta, si bé és cert que durant el període analitzat la diferència és menys important ja que el nombre de recursos estimats ha disminuït respecte a d'altres exercicis, passant del 69 al 50 per cent.

Tal com indicàvem a la Memòria de l'exercici 2000, es continua advertint que un nombre gens menyspreable de recurrents confonen els aspectes propis de l'impost amb qüestions relatives a multes de trànsit, provocant que el Consell adverteixi en els seus informes sobre aquest error de plantejament.

Pel que fa als motius dels recursos, tot i que no resulta fàcil agrupar-los amb precisió perquè en molts d'ells s'al·lega més d'un argument, en línies generals la prescripció continua essent el principal motiu d'impugnació, seguit molt de prop pels aspectes relacionats amb l'absència o defectes de notificació de les liquidacions i les providències de constrenyiment o d'embargament, i per causa d'altres, variacions i baixes en el padró del tribut. Una altra qüestió important és la relacionada amb l'exempció prevista a l'art. 94.d) de la Llei 39/1988, on es fa referència als vehicles adaptats per a la seva conducció per minusvàlids.

A efectes merament descriptius s'ha de comentar que alguns recursos giren al voltant de les providències de constrenyiment o d'embargament en les que s'inclouen altres figures impositives. En la informació quantitativa que hem indicat anteriorment hem inclòs aquells recursos que, tot i que giren al voltant de diversos impostos, el seu aspecte essencial el constitueix l'impost sobre vehicles de tracció mecànica.

A continuació es transcriuen uns breus comentaris sobre els principals arguments en què els contribuents basen els seus recursos.

1.- Prescripció.

La vigent redacció de l'article 64 de la Llei general tributària introduïda per la Llei 1/1998, de 26 de febrer, de drets i garanties del contribuent, en reduir la prescripció de cinc a quatre anys pel que fa al dret de l'Administració per determinar el deute tributari i a l'acció per exigir el pagament dels deutes tributaris liquidats o per imposar sancions, ha provocat l'augment del nombre de recursos estimats totalment o parcial per aquest motiu. D'aquesta manera, un any més el Consell ha observat un elevat grau de conflictivitat en torn a la figura jurídica de la prescripció. Els contribuents, en un alt nombre de recursos, han apel·lat a la prescripció, sol·licitant l'anul·lació de quotes, constrenyiments, embargaments o sancions, bé perquè l'Ajuntament no havia notificat correctament la primera liquidació corresponent a l'alta del vehicle al padró, o bé per no haver-se notificat posteriorment de forma correcta la providència de constrenyiment o altres actes administratius que exigeixen notificació. Respecte a això, el Consell ha proposat prescripcions d'ofici, ja que es tracta d'un tema fonamental per a la seguretat jurídica del contribuents.

Podem dir que una tercera part dels recursos informats pel Consell contenen arguments relacionats amb aquesta qüestió, exclusivament o acompanyats d'altres.

2.- Alta, transmissió i baixa de vehicles.

Aquest impost es gestiona a través de notificació col·lectiva un cop notificada la primera liquidació corresponent a l'alta del vehicle al padró, que resulta essencial per a la seguretat jurídica dels contribuents, i això tant pel que fa a la correcta notificació i la data en què es va realitzar a fi de poder qualificar com a correctes les successives liquidacions de l'impost, com respecte al cobrament periòdic mitjançant rebut. Aquest és un aspecte determinant tant per a les altes com per a les transferències de vehicles, qüestions aquestes que es plantegen amb freqüència.

Un altre tema que es continua reiterant un any més és la determinació de l'Ajuntament competent de gestionar l'impost. En aquest sentit, atenent a l'article 98 de la Llei 39/1988, la gestió, liquidació, inspecció i recaptació correspon a l'Ajuntament del domicili que consti al permís de circulació del vehicle, podent ser necessari en ocasions acreditar a través de la Prefectura Provincial de Trànsit quin era el domicili exacte en un període determinat. Possiblement els agents econòmics que intervenen en les transmissions de vehicles haurien d'aportar més diligència advertint als interessats la necessitat de comunicar les transmissions davant l'òrgan administratiu adient.

3.- Notificacions.

L'absència de notificació o la notificació defectuosa de liquidacions i especialment de providències de constrenyiment o embargament continua essent un dels motius d'impugnació argumentats repetidament i al que el Consell ha prestat encara més atenció. Atès el caràcter de tribut periòdic de cobrament mitjançant rebut, s'introdueix una casuística específica que el Consell atén aplicant criteris estrictes sobre la necessitat d'acreditar el lliurament de les notificacions mitjançant la identificació del receptor amb el seu nom, cognoms i DNI.

4.- Exempció dels vehicles de minusvàlids.

La correcta aplicació de l'exempció prevista a l'article 91.1.d) de la Llei 39/1988 en relació amb els cotxes de minusvàlids continua requerint una especial atenció atès el nombre d'expedients que en contenen aspectes relacionats. El Consell s'enfronta reiteradament a la tasca de comprovar el grau de minusvalia requerit per la norma, el tipus d'adaptació efectuat al vehicle i la seva potència, per poder concedir o denegar l'exempció sol·licitada. També sol trobar-se amb sol·licituds d'exempció que finalment són denegades, bé perquè el recurrent disposa d'un altre vehicle exempt, o bé perquè el minusvàlid, tot i que el vehicle està registrat a nom seu, no el pot conduir personalment degut a la minusvalia que pateix.

En relació amb aquest tema, hem de recordar que el Consell es troba davant recursos que sol·liciten l'exempció en anys posteriors a l'alta del vehicle al padró, bé per adaptacions del vehicle o per la concurrència de minusvalia acreditades amb posterioritat a la data de l'alta. Els informes avaluats, seguint criteris ja consolidats que assegurin les màximes garanties per als contribuents, analitzen els aspectes particulars de cada recurs, proposant en ocasions la devolució de quotes ingressades indegudament.

Per finalitzar, cal remarcar que el Consell es va abstenir de resoldre un recurs ja que ja hi havia recaigut sentència ferma contenciosa-administrativa, i en una altra ocasió va proposar la seva inadmissibilitat per estar esgotada la via administrativa i no concórrer-hi els requisits exigits per a la interposició del recurs de revisió.

Ordenança fiscal núm. 1.3**Impost sobre l'increment de valor dels immobles de naturalesa urbana.**

Durant el passat exercici el Consell Tributari es va pronunciar sobre diverses qüestions, reiterant en la majoria d'elles la doctrina aplicada durant exercicis anteriors. Hi ha algunes variacions lleus en les que es recullen decisions jurisprudencials i algunes qüestions que no s'havien plantejat amb anterioritat.

1.- Subjecció a l'impost.

En matèria d'actes subjectes, s'han formulat les següents declaracions:

1.1.- Transmissions efectuades per junta de compensació.

En dues ocasions s'ha pronunciat sobre el tema declarant que l'adjudicació de terrenys efectuada per una junta de compensació no té la condició de transmissió de domini, amb base a l'article 159.4 del Reial Decret Legislatiu 1/1992, de 26 de juny.

1.2.- Expropiació forçosa

Davant la doble al·legació de no subjecció i d'exempció, en tres ocasions es va haver de rebutjar que la transmissió d'una finca per expropiació forçosa estigués exempta de l'impost, a l'empara de l'article 49 de la Llei d'expropiació forçosa, ja que el supòsit no es troba comprés en l'article 106 de la Llei reguladora de les hisendes locals i la seva disposició addicional novena va declarar suprimits els guanys fiscals establerts fora d'ella, tant genèrics com específics. Quant a la pretesa no subjecció, es va haver de puntualitzar que la jurisprudència sobre el tema era anterior a la Llei i que el seu article 108.6, tant en la seva redacció primitiva com en la facilitada per la Llei 50/1998, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, regula expressament els supòsits d'expropiació forçosa com una modalitat obvia de subjecció a l'impost.

1.3.- Redempció de cens.

Es va tractar en una ocasió sobre aquest extrem com d'acte subjecte. En puritat, no obstant, el subjecte passiu no discutia la subjecció a l'impost, sinó que la transmissió del domini útil s'havia liquidat per la totalitat del valor de la finca, sense tenir en compte el que disposa l'article 6.D de l'Ordenança fiscal 1.3, per la qual cosa en liquidar-se ara la transmissió del domini directe s'estava produint un enriquiment injust. El Consell va decidir que es tractava de dos actes diferents; que en la liquidació de la transmissió del domini directe no s'havia comès cap error que en justificués l'anul·lació; i que, si escau, l'interessat podria

salvar el seu error, comès en l'autoliquidació de la transmissió del domini útil, sol·licitant la devolució de la quantitat ingressada indegudament.

1.4.- Consolidació del domini per la defunció de l'usufructuari.

El Consell la va considerar com a supòsit no subjecte a l'impost. En canvi, en la renúncia a un usdefruit adquirit sí ha apreciat que hi havia transmissió.

1.5.- Herència.

En múltiples informes s'ha mantingut el criteri que la data de transmissió per herència era la de la defunció del causant i no la d'acceptació o la d'atorgament de l'escriptura, cosa que té efectes en matèria de prescripció i d'inici del període impositiu.

Aquesta declaració de principis no és obstacle perquè es tinguin en compte a efectes de la meritació de l'impost aquelles situacions complexes en les quals l'adquisició del dret es supedita a les vicissituds d'una delació anterior. Així doncs, en un cas concret es va declarar que la data de la meritació no era la de la defunció del primer causant, sinó la mort de l'hereva subjecte a substitució fideïcomissària de residu.

Un recurs va plantejar un curiós sistema de càlcul. La recurrent era titular d'una sisena part indivisa d'una finca que, juntament amb altres cohereus, es venia a un tercer; el seu títol d'adquisició era únic, ja que procedia de l'herència de la seva mare. La interessada, no obstant, va interpretar que el període de tinença pel qual havia de fer la liquidació no era el de la seva adquisició, si no el resultant d'aplicar el seu percentatge de condomini als períodes de tinença de cadascun dels altres copropietaris, càlcul que, per les dates, l'afavoria. El Consell va argumentar per rebutjar aquest sistema que a efectes del càlcul del període de tinença és indiferent ser el titular del cent per cent del terreny o només d'un percentatge, sinó que l'única cosa que s'ha de tenir en compte, segons es desprèn de l'article 105 de la Llei, és l'increment que experimenten els terrenys mateixos, i això, quant a dates, depèn del títol de cadascú, que no és intercanviable.

En alguns recursos s'al·lega contra la liquidació derivada d'herència, possiblement per error o ignorància, que ja han satisfet tots els impostos que recauen sobre la finca. Amb això els recurrents es refereixen al pagament que han efectuat per la transmissió onerosa de la finca, oblidant el pagament, que també els incumbeix, per l'adquisició hereditària, ja que el beneficiari d'una herència que transmet després a títol oneros és doblement subjecte passiu de l'impost.

1.6.- Divisió de cosa comuna.

Està relacionada amb l'anterior, en ocasions, la qüestió relativa a la divisió de la comunitat hereditària. És doctrina del Tribunal Suprem, ja al·ludida en memòries anteriors, que la divisió de la cosa comuna no constitueix cap acte subjecte a l'impost, ja que no té caràcter transitiu, sinó només declaratiu i específicatiu del domini, ja que títol de transmissió és aquell del qual en deriva la constitució de la comunitat. Per tant, és un acte no subjecte, i la data computable per a qualsevol transmissió ulterior no és la d'extinció de la comunitat, com es planteja en nombrosos recursos, sinó la d'integració de cada partícip en la comunitat, és a dir, la de la seva respectiva herència. Així ho ha informat el Consell en nombrosos casos.

En un cas, argumentaren els recurrents, subjectes passius en la transmissió d'una finca adjudicada per divisió d'herència, que ja que la seva participació en l'herència era d'un determinat percentatge, aquest percentatge hauria de liquidar-se en la transmissió de la finca adjudicada. El Consell va rebutjar l'argumentació i va informar que havia de liquidar-se per la totalitat del valor de la finca adjudicada, en la que s'havia concretat la seva participació en l'herència i que la data inicial del període no era la de divisió de l'herència, sinó la de defunció del causant, de conformitat amb l'esmentat anteriorment.

En relació amb la divisió de cosa comuna, s'hauria de recollir també el criteri que els excessos d'adjudicació estan subjectes a l'impost, llevat que es tracti de coses indivisibles o que puguin sofrir un greu perjudici per la divisió, d'acord amb el criteri de l'article 1062 del Codi Civil.

Val a dir que el Consell ha rebutjat acceptar com a divisió de cosa comuna el que es presentava com a tal però no tenia aquest caràcter. Concretament, va proposar la desestimació d'un recurs en el qual les adjudicacions no tenien cap relació amb el testament, sinó que alguns dels partícips adquirien una participació més gran que la que els corresponia inicialment, que corresponia a béns diferents dels previstos en el testament i, per aquest motiu, va rebutjar que es tractés de divisió de cosa comuna i va dictaminar que es tractava d'una permuta liquidable en les proporcions que no es corresponguessin amb el títol hereditari.

1.7.- Dret de transmissió.

El Consell ha reiterat el criteri que en els casos en què sigui aplicable l'article 1006 del Codi Civil o l'article 29 del Codi de Successions de Catalunya, equivalent al primer, es produeixen en realitat dues transmissions. Aquest tema ja ha estat tractat en memòries anteriors. En aquest exercici va tenir com a conseqüència que es declarés prescrita en tres ocasions la transmissió de la

meitat d'una finca d'un cònjuge a l'altre, que al seu torn la va transmetre en la seva totalitat per herència als seus fills.

1.8.- Execució forçosa de l'immoble.

En diverses ocasions s'ha plantejat la tesi que el subjecte a embargament o hipoteca no havia obtingut en l'execució cap preu i no estava obligat al pagament de l'impost. Sempre s'ha rebutjat aquesta tesi, ja que el fet imposable el constitueix la transmissió de l'immoble. Cal afegir que la transmissió per execució forçosa és una transmissió onerosa, ja que s'efectua en compliment d'una obligació.

1.9.- Transmissió de finca en document privat.

El Consell ha continuat aplicant el criteri, ja assumit a l'exercici anterior, que el conveni de col·laboració amb el Centre de Gestió Cadastral en matèria de l'impost sobre béns immobles no permet que l'Ajuntament al·legui desconeixement de les transmissions de finques efectuades en document privat en base a l'article 1227 del Codi Civil, ja que té coneixement per altres vies de les alteracions jurídiques de les finques. Això determina que es declari prescrita la transmissió de l'immoble en document privat, sempre que hagi estat tributant durant quatre anys per impost sobre béns immobles a nom de l'adquiridor.

Tan sols ha deixat d'aplicar-se aquest criteri en els casos en què el contracte privat estigués subjecte a clàusula de reserva de domini, atès que s'ha mantingut la tesi que en aquests casos, només quan s'ha pagat la totalitat del preu es produeix la transmissió de domini i, per tant, la data de meritació de l'impost no és l'esmentada al paràgraf anterior, sinó la de pagament de l'últim termini determinant de la transmissió del domini.

En una altra ocasió, l'informe s'ajustava estrictament a l'article 1227 del Codi Civil, ja que es tractava de documents incorporats a les actuacions d'un judici de menor quantia.

1.10.- Operacions societàries.

S'han emès diversos informes en relació amb el benefici regulat per l'apartat 3 de la disposició addicional vuitena de la Llei de l'impost sobre societats, modificada per la Llei 66/1997, de 30 de desembre.

En dues ocasions el Consell s'ha referit a la consulta resolta el 27 de desembre de 1996 per la Direcció General de Tributs, en el sentit que no s'impedeix declarar no subjectes operacions on intervenen societats patrimonials o de transparència fiscal.

En un expedient es va denegar l'aplicació d'aquestes disposicions per no justificar-se que l'escissió d'un immoble tingués caràcter d'escissió de branca d'activitat.

En un altre recurs es va haver de puntualitzar en una fusió per absorció que no es tractava d'un supòsit de no subjecció, sinó de bonificació fiscal del 99%, segons la Llei 76/1980, vigent en la data de la transmissió.

1.11.- Anul·lació de transmissions.

En dues ocasions es va pretendre que van ser denegades per falta de justificació que hi hagués sentència ferma resolutòria en un cas, i en l'altre perquè davant la declaració que una junta general d'accionistes havia anul·lat un acord d'ampliació de capital social per aportació de finca, amb la base que aquesta ja pertanyia a la societat, el títol que figurava en el Registre de la propietat era precisament el de l'esmentada aportació social.

1.12.- Devolució d'ingressos indeguts.

El Consell va proposar la seva denegació en els casos en què la liquidació havia adquirit fermesa, entenent que aquest procediment té una finalitat i una naturalesa diferents del procediment per a la revisió dels actes de naturalesa tributària. Va informar favorablement quan, per ser la causa de la devolució un error material, l'Administració tenia facultats per rectificar-ho.

1.13.- Meritació d'interessos.

El Consell ha informat que la meritació d'interessos té caràcter objectiu i no d'aplicació de sancions i que la seva meritació s'inicia el dia següent del final del període voluntari de pagament, i en cas de pròrroga sol·licitada per a aquest impost, el dia següent del final de la pròrroga.

No obstant, en quatre casos que tractaven sobre pagaments duplicats, d'error en la liquidació imputable a la informació subministrada per l'Ajuntament o als seus propis actes, o on l'actuació de l'Ajuntament va induir a error al contribuent quant a l'aplicació del procediment d'autoliquidació, es va informar en sentit contrari a l'aplicació d'interessos de demora.

2.- Subjecte passiu.

Pel que fa al subjecte passiu de l'impost, s'ha plantejat en quatre ocasions, o bé en recurs directe contra la liquidació, o bé com a al·legació exculpatòria contra la imposició de sanció, que els compradors de l'immoble s'havien obligat al pagament de l'impost. El Consell ha mantingut el es disposa sobre aquesta matèria a l'article 111 de la Llei reguladora de les hisendes locals, que designa subjecte passiu a les transmissions oneroses *inter vivos* al

transmetent, aplicant la regla de l'article 36 de la Llei general tributària, de la qual deriva que la posició del subjecte passiu no pugui ser alterada per actes o convenis dels particulars, els quals no tenen efecte davant l'Administració, sense perjudici de les seves conseqüències jurídico-privades.

3.- Exempcions.

En matèria d'exempcions, el Consell Tributari ha informat sobre les següents qüestions:

3.1.- Societat a guanys

La divisió de societat a guanys s'ha tractat sempre de forma diferenciada de l'exempció relativa a transmissions de béns realitzades en compliment de sentències de separació o divorci, fins i tot en algun cas on han coincidit ambdues exempcions.

3.2.- Transmissions derivades de convenis de divorci o separació.

S'ha informat favorablement la seva exempció, sempre que se'n hagi justificat l'aprovació judicial.

3.3.- Organisme autònoms de caràcter administratiu.

En una ocasió es va plantejar l'abast de l'exempció reconeguda a l'apartat 2 lletra a) de l'article 106 de l'impost a favor d'aquest tipus d'organismes. El problema derivava que la Llei 6/1997 de 14 d'abril, d'organització i funcionament de l'Administració General de l'Estat, havia modificat la tipologia de les entitats públiques. Les categories anteriors recollides en la Llei general pressupostària (organismes autònoms administratius, de caràcter comercial, industrial, financer o anàlegs i entitats públiques que subjecten la seva activitat a l'ordenament jurídic privat), foren reduïdes a dues per l'esmentada Llei: organismes i entitats públiques empresarials. Un organisme autònom classificat com a comercial pretenia, com a conseqüència d'aquest canvi normatiu, l'aplicació del benefici abans reservat als organismes autònoms administratius. El Consell va rebutjar les interpretacions nominalistes i va proposar la denegació de l'exempció sol·licitada, ja que en aquest cas concret el mer canvi de nom no anava acompanyat d'una modificació d'activitat ni d'un canvi de règim jurídic, patrimonial, contractual ni pressupostari.

3.4.- Entitats benèfiques o benèfico-docents.

Tal com es va recollir a la memòria de l'exercici precedent, la sentència de 7 de juny de 2000, dictada en interès de llei, va entendre que l'Església Catòlica i les entitats religioses compreses als articles IV i V de l'Acord sobre assumptes econòmics entre l'Estat i la Santa Seu de 3 de gener de 1979, tenen

un singular règim d'exempció, diferent de l'article 106.2.c) de la Llei d'hisendes locals, que fa referència a les "institucions que tinguin la qualificació de benèfiques o benèfico-docents". Segons aquesta sentència, no n'hi hauria prou amb què l'entitat estigués inclosa en l'Acord sobre assumptes econòmics, sinó que seria precís que "el bé transmès fos afecte a activitats o finalitats religioses, entre les quals s'hi troben les de culte, sustentació del clergat, sagrat apostolat i exercici de la caritat, benèfico-docents, mèdiques i hospitalàries o d'assistència social", amb la qual cosa l'exempció de l'article 106.2.c) de la Llei que aquest Consell sempre va entendre que tenia caràcter subjectiu, es convertia en una exempció mixta.

En aplicació de la doctrina continguda en l'esmentada sentència, el Consell només ha proposat el reconeixement de l'exempció a les entitats regulades per l'esmentat Acord econòmic (sense distingir entre entitats compreses dins l'article IV o l'article V), quan el bé transmès es trobava afecte immediatament a les finalitats expressades.

Tanmateix, el Consell ha puntualitzat en diverses ocasions que la doctrina recollida a la sentència de 17 de juny de 2000 no és aplicable a les fundacions privades. Aquestes gaudiran de l'exempció sempre que haguessin obtingut la qualificació de benèfiques o haguessin pogut obtenir-la abans de l'entrada en vigor de la Llei 30/1994 de 24 de novembre, de fundacions i d'incentius fiscals a la participació privada en activitats d'interès general. No en podran gaudir, però, les entitats sense ànim de lucre regulades per la Llei 30/1994 i no declarades benèfiques d'acord amb la legislació anterior, atès que la nova Llei prescindeix de la categoria d'entitats benèfiques i no recull específicament l'exempció d'aquest impost per a les entitats regulades per ella.

També es va haver de recollir en diversos informes que, en virtut de la sentència 233/1999, dictada pel Tribunal Constitucional el 13 de desembre de 1999, que vedava la intervenció de les Comunitats Autònomes en l'àmbit normatiu de les hisendes locals, aquestes no poden dictar cap norma que interpreti o estengui l'abast de les exempcions establertes en la Llei reguladora de les hisendes locals.

S'ha hagut de rebutjar en una ocasió la sol·licitud d'exempció d'una societat anònima que al·legava que les finques per les que meritava l'impost estaven afectes a una activitat cultural docent.

3.5.- Mutualitats de previsió social.

S'ha proposat el reconeixement d'exempció per tres mutualitats de previsió social.

4.- Base imposable.

En relació amb la determinació de la base imposable, s'ha mantingut sempre el principi contingut a l'article 108.3 de la Llei d'hisendes locals, que parteix del valor del sòl determinat a efectes de l'impost sobre béns immobles en la data de meritació de l'impost, i en alguna ocasió en què el recurrent pretenia que l'Ajuntament fixés un nou valor dels béns per algun motiu relacionat amb la ponència de valors, s'ha declarat la competència del Centre de Gestió Cadastral i la incompetència de l'Ajuntament. No obstant, en un cas en què el recurs se centrava exclusivament en la diferència de superfície de la finca derivada de cessió de vials a l'Ajuntament, es va informar favorablement, de conformitat amb la proposta de l'Institut Municipal d'Hisenda, sobre la reducció proporcional de la base.

En un cas es va haver de declarar que la reducció prevista a l'article 108.7 de la Llei d'hisendes locals per als casos de revisió o modificació dels valors cadastrals en virtut de la redacció proporcionada per la Llei 42/1994, de 30 de desembre, és aplicable a les revisions i modificacions realitzades a partir de l'1 de gener de 1995 i no a les de dates anteriors.

5.- Sancions.

Han estat molt nombrosos els recursos examinats que feien referència a sancions tributàries.

En els que denunciaven errors de procediment, el Consell ha informat a favor de l'anul·lació de la sanció i la retroacció del procediment al moment en què es va cometre el defecte processal. Aquests defectes consistien en la manca de notificació de la incoació del procediment sancionador, en no haver donat termini per efectuar al·legacions o en no haver-les recollit formalment en la proposta de resolució, i en la manca de notificació de la resolució sancionadora. La retroacció, que és la decisió legalment obligada, permet que l'Administració torni a considerar la decisió tenint en compte les al·legacions formulades i permet, si s'escau, que el sancionat pugui satisfer la sanció en període voluntari, quan normalment l'havia de recórrer per haver tingut coneixement de l'existència del procediment o de la imposició de la sanció en període executiu.

Sobre el fons de la qüestió, la doctrina del Consell és que la manca de pagament de l'impost en el termini establert, ja que l'Ordenança fiscal obliga que es realitzi per autoliquidació, constitueix una infracció greu derivada de la manca d'ingrés que està tipificada a l'article 79.a) de la Llei general tributària amb sanció mínima proporcional del 50% (que és la que sempre aplica la Inspecció d'Hisenda municipal), d'acord amb l'article 87.1 d'aquesta Llei, sense perjudici de la reducció del 30% prevista per l'article 82.3 de la mateixa Llei, quan l'infractor manifesti la seva conformitat amb la proposta de regularització que se li formuli. A això s'ha d'afegir que, segons l'article 77 de la Llei general tributària, les infraccions

tributàries són sancionables fins i tot a títol de simple negligència i que tan sols es considera haver posat la diligència necessària, segons l'apartat 4 del mateix article, quan el contribuent hagi presentat una declaració veraç i completa i hagi practicat, segons el cas, la corresponent autoliquidació emparant-se en una interpretació raonable de la norma.

D'acord amb aquest criteri, el Consell s'ha vist obligat a rebutjar pràcticament la totalitat de les reclamacions basades en circumstàncies com que els recurrents havien pagat dins de termini l'impost amb els interessos de demora des que els va ser notificat per l'Ajuntament (oblidant, per tant, que la seva obligació era autoliquidar; fins i tot en un cas, el recurrent va pretendre que, ja que havia pagat, no havia comès infracció greu, sinó infracció simple), o que el retard es devia al desconeixement de l'obligació o que en les poblacions on vivien no s'exigia l'autoliquidació, al delicat estat de salut del contribuent o d'altres interessats en la transmissió, o a errors o a la manca d'informació dels professionals (notaris, gestors) que intervingueren en la transmissió, o a la prolongació dels tràmits de registre o altres de naturalesa similar que indicaven la manca d'ànim defraudador segons els recurrents.

Els casos amb un contingut substancial més gran han estat els que han estat objecte d'execució forçosa i al·legaven que, com que no havien percebut el preu de subhasta, no tenien coneixement de la transmissió. El Consell va informar en sentit desestimatori aquests recursos, entenent que durant el procediment judicial o extrajudicial els executats havien tingut prou notícia de la transmissió efectuada.

També s'ha suscitat una qüestió interessant al voltant del que s'hauria d'entendre com a conformitat amb la proposta de regularització que es formuli, determinant, com s'ha dit, de la reducció en un 30% de la sanció imposable. En aquest impost són nombroses les actuacions de la Inspecció realitzades per via de gestió o per aixecament d'acta segons prova reconstituïda, tot i que malgrat això la Inspecció considera que hi ha conformitat tàcita si l'interessat paga la liquidació dins del termini. El Consell, en algunes ocasions en què l'interessat no havia pagat dins del termini voluntari, però no havia impugnat la liquidació, va entendre que també tenia dret a la reducció del 30%, considerant que la manca de pagament podia deure's a altres causes i no podia interpretar-se necessàriament com a manca de conformitat.

En alguna ocasió s'ha aplicat el termini de caducitat de sis mesos per anul·lar un expedient sancionador, cosa que no impedeix que l'Administració n'obri un altre amb el mateix objecte, mentre no prescrigui el dret a la sanció.

6.- Gestió de l'impost.

En matèria de gestió no s'han produït casos que diferissin del supòsits regulats a l'Ordenança fiscal general o a la resta de disposicions tributàries sobre

la validesa de les notificacions o la interrupció de la prescripció. També s'ha tingut en compte en algun cas per fonamentar l'informe que la Inspecció municipal no actua sempre en aquest supòsit, sinó en funcions de gestió i liquidació com en el cas comentat l'autoritzava l'article 110 de l'Ordenança fiscal general de 1998.

En un cas en què es va sol·licitar subvenció per al pagament de l'impost, el Consell es va declarar incompetent per a informar sobre el tema.

En un altre recurs, en què un cohereu havia sol·licitat una pròrroga de fins un any per liquidar l'impost i que aquest ajornament del termini de liquidació i ingrés voluntari era determinant de si es produïa o no prescripció del tribut, el Consell va informar que el fet imposable era únic, malgrat la pluralitat de subjectes passius, cosa que donava lloc a la solidaritat passiva establerta en l'article 34 de la Llei general tributària i en l'article 12.4 de l'Ordenança fiscal reguladora de l'impost, solidaritat que implicava que la sol·licitud de pròrroga afectés no tan sols el sol·licitant, sinó tots els subjectes passius vinculats amb l'únic fet imposable i, per tant, obligats en forma solidària.

Ordenança fiscal núm. 1.4 **Tributs sobre activitats econòmiques.**

I.- Impost sobre activitats econòmiques.

1.- Introducció.

L'any 2001 el Consell va examinar 157 expedients de recursos relatius a l'impost sobre activitats econòmiques: en 108 el recurrent era una persona jurídica (fundació o societat) i en els 49 restants una persona física (empresari individual o professional). Els informes del Consell al respecte foren favorables a l'estimació del recurs en 79 ocasions, en 75 van ser contraris, en 2 es va proposar la no admissió del recurs i en 2 més la declaració d'incompetència de l'Ajuntament per resoldre'ls. A més a més, es van rebre 2 expedients que van ser retornats a l'òrgan gestor per incompetència del Consell Tributari.

El gruix dels expedients (61) va plantejar qüestions relatives al reconeixement de beneficis fiscals en sentit ampli: tant les exempcions derivades de l'aplicació de la Llei 30/1994, de 24 de setembre, de fundacions i d'incentius fiscals a la participació privada en activitats d'interès general, a fundacions i associacions d'utilitat pública, que va constituir, com està essent habitual, el grup de casos més nombrós, amb 33 expedients, com les exempcions que estableix la Llei d'hisendes locals en l'art. 83 (15 expedients), les bonificacions de la quota per inici de l'activitat (8 expedients), o les reduccions de la quota per obres a la via pública (5 expedients). De tots aquests expedients ens n'ocuparem en primer lloc.

Després examinarem el conjunt d'expedients, també destacable pel seu nombre -31 expedients- on es va discutir algun dels actes essencials del procediment de constrenyiment (la providència inicial de constrenyiment i la providència d'embargament). El comentari d'aquests expedients permetrà posar de manifest la subsistència d'alguns problemes en matèria de notificacions, així com explicar per què en aquest grup de casos és on les propostes favorables a l'estimació dels recursos plantejats continua sent tan notablement superior al nombre de propostes de desestimació (3 a 1 aproximadament).

En tercer lloc veurem els expedients relatius a actuacions de la Inspecció, tractant, per una banda, aquells casos en què es van plantejar qüestions relatives a les liquidacions derivades de les actes d'inspecció (27 expedients) –amb una especial atenció al seu valor probatori- i, per una altra banda, els expedients en què es van recórrer les sancions imposades subsegüents (14 expedients).

A continuació mostrarem el petit conjunt format pels expedients relatius a les condicions de subjecció a l'impost sobre activitats econòmiques (6 expedients). I finalment destinarem un apartat a comentar un conjunt de 18

expedients en què es van plantejar qüestions diverses, cap de les quals de rellevància jurídica especial, considerant les circumstàncies particulars del cas (devolució d'ingressos indeguts, impugnació indirecta de l'Ordenança fiscal corresponent, entre altres).

2.- Beneficis fiscals.

2.1.- Aplicació de la Llei 30/1994, de 24 de setembre, de fundacions i d'incentius fiscals a la participació privada en activitats d'interès general, a fundacions i associacions d'utilitat pública.

L'art. 58.2 de la Llei 30/1994 declara exemptes de l'impost sobre activitats econòmiques les fundacions i associacions d'interès públic per les activitats que constitueixin el seu objecte social o finalitat específica, sempre i quan aquestes fundacions i associacions compleixin els requisits establerts al capítol I del títol II de l'esmentada Llei. Aquest precepte, aparentment simple, continua plantejant, però, qüestions complexes a les quals el Consell durant aquest període novament ha hagut de donar resposta en nombroses ocasions.

Es tracta, per una banda, de les qüestions relatives a la interpretació dels requisits exigits en l'esmentat capítol de la Llei 30/1994, destacant en particular les que suscita l'aplicació del requisit de caràcter negatiu, establert a l'art. 42.2: no realitzar "activitats mercantils" com a "activitat principal" per poder beneficiar-se de l'exempció.

Per una altra banda, i molt properes a aquestes, es troben les qüestions que planteja l'encaix de les explotacions econòmiques que portin a terme aquestes entitats en el seu objecte o finalitat específica, ja que, com és sabut, per poder gaudir de l'exempció, el segon paràgraf de l'art. 58.2 de la Llei 30/1994 exigeix que les activitats que es realitzin a les esmentades explotacions segueixin el compliment dels objectius contemplats als articles 2.1 i 42.1. a) de la pròpia Llei (és a dir: assistència social, cívics, educatius, culturals, científics, esportius, sanitaris, de cooperació per al desenvolupament, de defensa del medi ambient, de foment de l'economia social o de la investigació, de promoció del voluntariat social, o qualsevol altra finalitat d'interès general de naturalesa anàloga); que el gaudi de l'exempció no produeixi distorsions en la competència en relació amb empreses que desenvolupen la mateixa activitat (tal com resulta dels termes establerts per l'art. 16.2 de la Llei 55/1999, de 29 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social); i que aquestes activitats tinguin com a destinataris col·lectivitats genèriques de persones.

Durant l'any 2001 el Consell ha examinat en 33 ocasions alguna d'aquestes qüestions. Com ja ha succeït en anys anteriors, la majoria dels recursos informats plantejaven el problema de la determinació del caràcter mercantil de l'activitat principal desenvolupada per l'entitat que pretenia gaudir de l'exempció. Molt poques vegades la qüestió rellevant s'ha plantejat en relació

exclusiva al compliment dels altres requisits demanats per la Llei 30/1994. I també han estat escassos els recursos on eren determinants aspectes de procediment més o menys vinculats a la Llei esmentada. Convé destacar que tan sols en dues ocasions, entitats depenents de l'església catòlica han plantejat la qüestió de l'exempció a l'empara de la seva disposició addicional 5a. Vegem tot això amb una mica més de detall.

Han estat 23 els casos en què l'exempció de l'impost sobre activitats econòmiques depenia únicament del compliment del requisit negatiu de l'art. 42.2 de la Llei 30/1994 (el caràcter no mercantil de l'activitat principal desenvolupada), considerant que en tots aquests casos la resta de requisits exigits per la Llei es va acreditar adequadament. En 8 recursos la pretensió d'exempció va ser desestimada i estimada en els 15 restants.

En el dictamen de tots aquests recursos el Consell no s'ha apartat del criteri interpretatiu de l'esmentat article, segons el qual "la noció d'activitat mercantil utilitzada en la Llei 30/1994 s'ha d'identificar de forma general i abstracta amb la que es realitza mitjançant contraprestació en les condicions pròpies del mercat, és a dir, actuant en concurrència, i sense tenir com a finalitat primordial satisfer les necessitats socials d'interès general". El motiu d'aquesta interpretació restrictiva es fonamenta en el següent argument finalístic: "L'expressió "activitat mercantil" utilitzada per la Llei 30/1994 no es defineix en l'esmentada Llei ni en l'ordenament tributari. En diverses normes tributàries podem trobar la definició d'activitat empresarial, entenen per tal l'activitat que implica la ordenació per compte propi de factors de producció materials i humans o d'un d'ells amb la finalitat d'intervenir en la producció o distribució de béns o serveis. Es tracta d'un concepte que jutgem no equiparable al de l'activitat mercantil de l'article 42.2 de la Llei 30/1994, ja que a la gran majoria dels casos, les activitats que la Llei pretén incentivar s'han d'estructurar ordenant mitjans de producció materials i humans amb la finalitat de distribuir béns o de prestar serveis, encara que no persegueixin un objectiu lucratiu. L'aplicació analògica d'aquesta definició reduiria de tal manera l'àmbit possible d'aplicació del règim fiscal especial que trauria tota virtualitat real a l'efecte incentivador que es pretén aconseguir. Idèntic efecte neutralitzador dels beneficis establerts en resultaria si s'identifiqués la manca de caràcter mercantil d'una activitat amb la circumstància que els béns o serveis es distribueixin o prestin de forma gratuïta o mitjançant contraprestació". En altres paraules, el caràcter de l'activitat que impedeix el gaudi de l'exempció no és la possible forma empresarial d'organitzar-la o l'existència d'ingressos derivats de la distribució de béns o de la prestació de serveis, sinó que és la posició concurrencial de l'entitat al mercat i l'absència de persecució específica de necessitats socials d'interès general allò que impedeix atorgar el benefici.

Però l'art. 42.2 de la Llei 30/1994, com diem i és sabut, no subordina el gaudi de l'exempció a l'absoluta no realització d'activitats mercantils per l'entitat sol·licitant. L'única cosa que exigeix és que aquestes activitats no constitueixin

"l'activitat principal", fins a tal punt que l'entitat pugui considerar-se que ha perdut la seva finalitat no lucrativa. Aquest ulterior aspecte és certament més difícil d'objectivar. En aquest extrem, el Consell s'ha guiat mitjançant l'únic criteri d'apreciació possible: la rellevància quantitativa de les activitats mercantils davant les que no ho són.

Dels 8 recursos en què l'aplicació d'aquests criteris ha conduït a proposar la desestimació de l'exempció de l'impost és emblemàtic un cas en què les activitats portades a terme per la fundació recurrent eren les mateixes que fins a la seva constitució portava a terme la societat anònima fundadora de la primera. La impossibilitat de complir el requisit de no mercantilitat de les activitats principals es deduïa, a més a més, de la memòria de la gestió econòmica i de la liquidació del pressupost; documents que van permetre al Consell afirmar que aquelles activitats "[...] en el nostre cas, es van desenvolupar en concurrència amb la resta d'entitats que actuen en les condicions de mercat, tant en relació amb els béns i serveis emprats a les prestacions, com quant als seus destinataris i a les contraprestacions exigides al respecte, actuant en condicions normals de mercat, a un nivell elevat de preu, essent pràcticament residuals les activitats de tipus gratuït [...]. En conseqüència, hem de concloure que ens troben davant un supòsit que cal considerar com a entitat que desenvolupa una activitat principal que consisteix en la realització d'activitats mercantils als efectes de l'article 42.2 de la Llei 30/1994, pel que no pot considerar-se que l'entitat recurrent no té finalitat lucrativa a efectes dels beneficis fiscals establerts en el Títol II, Capítol I de l'esmentada Llei 30/1994, ni per tant gaudir de l'exempció en l'impost sobre activitats econòmiques contemplat en l'article 58.2."

I dels 15 casos en què el Consell ha apreciat que l'entitat o bé no desenvolupava cap activitat mercantil o que aquesta no constituïa l'activitat principal, l'emblemàtic n'ha estat un que, a més a més, ofereix l'oportunitat de veure detalladament la forma com el Consell procedeix a examinar la transcendència de tots els requisits exigits. En aquest cas, va dir el Consell, l'entitat recurrent "[...] ha estat inscrita en el Registre de Fundacions Privades de la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques de la Generalitat de Catalunya [...], complint, doncs, el que determina l'article 41 de la Llei 30/1994; [...] d'acord amb el que és desprèn de l'informe avaluat per la Inspecció d'Hisenda de l'Agència Tributària estatal [...] ha de considerar-se que acredita el compliment del que s'exigeix en l'article 4.2 i 3, en relació amb el 2, ambdós del Reial Decret 765/1995, de 5 de maig, [...] i [...] tots els requisits establerts a la Llei 30/1994 i al Reial Decret 768/1995, de 5 de maig per poder gaudir de l'exempció prevista a l'article 58.2 de l'esmentada Llei 30/1994[...]". Per una altra banda, i pel que fa als requisits de l'art. 42 de la Llei 30/1994, "el problema que es presenta en el nostre cas amb caràcter primordial és el que deriva de la curiosa ordenació sistemàtica que ofereix l'article 42, on, després d'establir-se diversos requisits per gaudir del règim fiscal d'exempció al qual fa referència la sol·licitud, disposa en els seus apartats 2 i 3 regles especials que exclouen de la consideració entitats sense ànim de lucre en les que "la seva activitat principal consisteixi en la realització

d'activitats mercantils" (article 42.2) o "en què els associats i fundadors i els seus cònjuges o parents fins el quart grau inclòs siguin els destinataris principals de les activitats que realitzin les entitats o que gaudeixin de condicions especials per beneficiar-se dels seus serveis" (article 42.3). Aquesta segona excepció no planteja problemes interpretatius, i en aquest cas no consta a l'expedient que es compleixi la condició excloent prevista a l'esmentat article 42.3. Ans el contrari, l'article 42.2 recorre a uns conceptes de difícil precisió, com ho són els d'activitat principal i activitat mercantil, conceptes que requereixen ésser precisats cas per cas per determinar si l'entitat recurrent té o no dret a l'exempció. De forma singular, en aquest cas el concepte que ha d'ésser concretat és el d'activitat mercantil". A continuació el Consell recorda la doctrina al respecte transcrita anteriorment per continuar dient: En el cas que ens ocupa, [...] dels estatuts, certificats per la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques [...] pot apreciar-se la previsió i l'efectiu compliment dels objectius fundacionals com a activitats de promoció i ajuda a iniciatives d'estudi i investigació en ciències socials [...] per una altra banda, la documentació aportada, així com les declaracions de les interessades mateixes, no permeten afirmar que es portin a terme actuacions de caràcter mercantil com a activitat principal". A més a més, va afegir el Consell, les memòries [...] detallen i expliciten els recursos econòmics emprats durant els exercicis corresponents [...] El volum [...], així com la seva especificació segons línies i activitats en les memòries indicades, no permet afirmar, ans el contrari, que el tipus d'activitat sigui mercantil, ja que no es posa de manifest una percepció ordinària, i menys majoritària, de contraprestacions pel seu exercici. Com a màxim, alguns capítols [...] podrien fer pensar en una activitat, residual d'altra banda, que pogués realitzar-se en sentit mercantil [...] Juntament amb l'anterior, la recurrent ha aportat les certificacions i memòries legalment i reglamentària exigides pel que fa a la gratuïtat dels càrrecs del patronat, el destí de les seves rendes i ingressos en proporció superior al 70% a les finalitats fundacionals, la no participació majoritària a societats mercantils, retre comptes al protectorat, i l'aplicació del seu patrimoni, en cas de dissolució, a la realització de finalitats d'interès general. Finalment cal dir, d'acord amb les dades que consten a l'expedient, que es compleixen la resta de requisits exigits pels articles 42 i 43 de la Llei 30/1994, alhora que el que es determina al paràgraf 2n de l'apartat 2 de l'article 58 de la mateixa Llei, així com els requisits establerts pels articles 2 i 4 del Reial Decret 785/1995, de 5 de maig". Per tot això es conclou que "ha de concedir-se l'exempció sol·licitada per l'entitat recurrent, si continuen les mateixes circumstàncies [...]"

El compliment dels altres requisits exigits pel capítol I del títol II de la Llei 30/1994 només s'ha discutit en 3 ocasions. A totes elles s'ha tractat sempre de la mateixa qüestió: si l'entitat sol·licitant havia acreditat suficientment ser d'utilitat pública a efectes de l'article 41 de l'esmentada Llei. En tots aquests casos la resposta ha estat negativa, no obstant en un d'ells el Consell va proposar que s'estimés el recurs presentat només en aquella part on l'entitat recurrent al·legava la notificació defectuosa de la corresponent liquidació no exempta.

De manera accidental, la Llei 30/1994 ha entrat en joc en relació amb l'impost sobre activitats econòmiques a 4 casos. En un, la qüestió rellevant ha estat la de l'ampliació dels períodes d'exempció, que va ser desestimada, entre altres motius per extemporaneïtat de la sol·licitud. En un altre, l'exempció s'havia sol·licitat en relació amb la quota provincial de l'impost sobre activitats econòmiques, qüestió en què l'Ajuntament no és competent. En els 2 casos restants, les entitats recurrents van invocar la Llei 30/1994, quan en realitat les circumstàncies en què es trobaven no eren les pròpies de l'exempció, sinó les de no subjecció a l'impost. D'aquests dos casos en farem esment més detalladament a l'apartat 6.

Només en una ocasió la sol·licitud d'exempció s'ha pretès fonamentar simultàniament a la Llei 30/1994 i a l'art. 83.1.e) de l'LHL. Tanmateix, el Consell ha hagut de recordar el caràcter especialíssim de les circumstàncies -tant de finalitat subjectiva com objectives de l'activitat- que han de concórrer per ancorar en aquest últim precepte l'exempció, sense perjudici que, per tractar-se d'activitats sense ànim de lucre, el benefici pogués trobar empara en la Llei 30/1994, un cop acreditat adequadament el compliment dels requisits establerts en aquesta Llei i, per suposat, el requisit negatiu que l'activitat principal desenvolupada no posseeix caràcter mercantil.

Per últim, cal esmentar dos casos en què les activitats sol·licitants de l'exempció es van emparar en l'Acord entre l'Estat espanyol i la Santa Seu sobre assumptes econòmics de 1979 i, per tant, també en la disposició addicional 5a de la Llei 30/1994¹. No obstant, en una l'al·legació fou plantejada per tal que no prosperés la via de constrenyiment iniciada i, per tant, en virtut de l'art. 138 de la Llei general tributària, el recurs no fou estimat.

L'altre cas plantejava una de les qüestions típiques en aquest àmbit: si les entitats regulades en l'esmentat article V de l'Acord amb la Santa Seu poden gaudir de l'exempció de l'impost sobre activitats econòmiques que contempla l'art. 58.2 de la Llei 30/1994 per a les fundacions i associacions que compleixen els requisits de capítol I del títol II d'aquesta Llei. L'opinió del Consell, favorable al reconeixement de l'exempció, partia del següent raonament, "La disposició addicional cinquena de la Llei 30/1994, de 24 de novembre, de fundacions i d'incentius fiscals a la participació privada en activitats d'interès general, preveu al

¹ Des de fa temps l'àmbit d'aplicació de la disposició addicional 5a de la Llei 30/1994 -que porta el títol de "Régimen tributario de la Iglesia Católica y de otras iglesias, confesiones y comunidades religiosas"-, ha sigut objecte de debat doctrinal i jurisprudencial. En particular, es discuteix si l'apartat 2 d'aquesta disposició comprèn a qualssevol entitat que tingui "legalment equiparat el seu règim fiscal al de les entitats sense fi de lucre, benèfic-docents, benèfic-privades o anàlogues", amb independència que sigui o no confessional o religiosa. La sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 25 de gener de 2002 ha sostingut, si bé en un cas relatiu a l'impost sobre béns immobles, la tesi favorable a aquesta ampliació. En matèria d'impost sobre activitats econòmiques, durant l'any 2001, el Consell Tributari no ha tingut ocasió de contemplar aquest problema. Tanmateix, sí l'hagut d'afrontar durant el present any 2002. Sense perjudici que aquesta Memòria s'hagi de circumscriure a l'any 2001, no està de més avançar que la posició del Consell, en els casos en què durant 2002 ha examinat la qüestió, ha sigut netament contrària a aquesta ampliació, entenent que els apartats 1 i 2 de la disposició addicional 5a esmentada tan sols s'apliquen, respectivament, a l'anomenat "nucli bàsic" de dites esglésies i confessions, i a les entitats que en depenen.

seu apartat 1 que 'el règim previst als articles 48 a 58, ambdós inclosos, d'aquesta Llei serà d'aplicació a l'Església Catòlica i a les esglésies, confessions i comunitats religioses que tinguin subscrits acords de cooperació amb l'Estat espanyol'. L'apartat 2 d'aquesta disposició addicional cinquena disposa que 'el règim previst a l'article 58.1 d'aquesta Llei serà aplicable a les entitats que tinguin legalment equiparat el seu règim fiscal al de les entitats sense finalitat de lucre, benèficio-docents, benèficio-privades o anàlogues en la forma prevista a l'article 46.2'. Tot i que aquest precepte sembla que exclou a algunes entitats eclesiàstiques dels beneficis de l'apartat 2 de l'article 58, que fan referència precisament a l'impost sobre activitats econòmiques, s'ha de tenir en compte, en contra d'aquesta primera apreciació, el que disposa la disposició addicional tercera de la pròpia Llei: 'El que es disposa en aquesta Llei s'entén sense perjudici del que s'ha establert en als acords amb l'Església Catòlica (...) així com a les normes dictades per a la seva aplicació, per a les fundacions creades o fomentades per aquesta/es'. Així doncs, amb independència del que regula l'apartat 2 de l'esmentada disposició addicional cinquena, és precís atènyer-se amb caràcter preferent al que disposa l'article V de l'Acord Econòmic amb la Santa Seu. L'esmentat article V preveu que les entitats religioses que hi són compreses, 'tindran dret als beneficis fiscals que l'ordenament jurídic-tributari de l'Estat espanyol preveu per a les entitats sense finalitat de lucre i, en tot cas, els que es concedeixen a les entitats benèfiques privades'. Com que l'article V de l'Acord no estableix cap limitació quant al gaudi dels beneficis que corresponguin a les entitats sense finalitat de lucre, cal concloure que els beneficis de l'apartat 2 de l'article 58 de la Llei 30/1994 no estan exclosos per a les entitats eclesiàstiques". Per tant, observant en el cas concret que l'entitat recurrent havia acreditat els requisits genèrics establerts per la Llei 30/1994, en els terminis previstos per la disposició addicional 2a del Reial Decret 765/1995, de 5 de maig, i el compliment dels requisits específics que exigeix l'art. 58.2 de l'esmentada Llei pel que fa a l'encaix de les explotacions econòmiques que portava a terme en el seu objecte o finalitat específica, el Consell va concloure proposant l'estimació del recurs i, per tant, el reconeixement de l'exempció de l'impost sobre activitats econòmiques per la totalitat dels conceptes sol·licitats.

2.2.- Les exempcions de l'art. 83 de la Llei 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les hisendes locals.

L'art. 83 de la Llei d'hisendes locals estableix sis supòsits d'exempció de l'impost sobre activitats econòmiques. Dos d'aquests supòsits, els contemplats per les lletres d) i e) de l'apartat primer, són de naturalesa rogatòria i l'entitat que pretén l'exempció ha d'acreditar el compliment dels requisits que allà s'estableixen. És lògic doncs –de la mateixa manera que és habitual, veient el que ha succeït en anys anteriors– que dels 15 expedients examinats pel Consell durant l'any 2001 i que giren al voltant de les exempcions específiques de la Llei d'hisendes locals, la majoria (10) hagin fet referència a aquests dos gèneres d'exempcions, 7 dels quals estaven referits a l'exempció de la lletra d) i 3 a la de la lletra e). No cal destacar-ne cap particularitat, ja que el Consell ha informat

favorablement de les sol·licituds d'exempció quan el recurrent ha aconseguit acreditar que reunia els requisits per gaudir-ne (investigació o ensenyament finançats exclusivament amb fons de naturalesa pública en els termes de la lletra d), concert educatiu i absència d'ànim de lucre, activitats de caràcter pedagògic, científic, assistencial i d'ocupació, també sense ànim de lucre, destinades a disminuïts físics, psíquics o sensorials) i ho ha fet en sentit contrari quan aquest no era el cas. El primer cas ha tingut lloc en 4 ocasions i el segon en les 6 restants.

En els altres 5 expedients tampoc hi ha aspectes dignes d'ésser esmentats: en un d'ells es va acreditar la concurrència dels requisits per gaudir de l'exempció per ser la recurrent mutualitat de previsió social en els termes de la lletra c) de l'art. 83.1 de la Llei d'hisendes locals; en un altre, es va proposar la no admissió del recurs per incórrer el recurrent en el supòsit de l'art. 117.3 de la Llei 30/1992 de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú; i en un tercer es va contemplar el supòsit d'una pretesa continuació en el gaudi dels beneficis fiscals, en els termes de l'apartat 2 de la disposició transitòria 3a de la Llei d'hisendes locals, que no fou reconeguda. Tot i això, als dos expedients restants s'ha tornat a plantejar l'antiga qüestió –ja tractada en memòries anteriors- en relació amb el significat de l'expressió "entitat gestora de la Seguretat Social" a què la lletra c) de l'art. 83.1 de la Llei d'hisendes locals lliga el gaudi d'una de les exempcions de naturalesa subjectiva. En efecte, aquests dos expedients contemplaven el cas de dues entitats que tenien establerts convenis amb el Servei Català de la Salut i que per aquest motiu adduïen tenir dret a l'exempció de l'impost a l'empara de l'article esmentat. No obstant, el Consell s'ha vist, un cop més –i a pesar de la jurisprudència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (sentències de 16 de desembre de 1994 i 16 de febrer de 2000)- en la necessitat de recordar el caràcter circumscrit del conjunt d'entitats exemptes per aquesta causa (l'Institut Català de la Salut i els organismes dotats de personalitat jurídica que en depenguin), advertint al mateix temps que una cosa és ser "entitat gestora de la Seguretat Social" –i per tant destinatària del benefici- i una altra diferent ser "entitat col·laboradora" o merament contractista, per a qui l'exempció no està prevista.

2.3.- Bonificacions de la quota per inici d'activitat.

S'han informat 8 expedients relatius a la bonificació de la quota mínima municipal, que es recull anualment en l'Ordenança fiscal núm. 1.4, per inici de l'exercici d'activitats empresarials. Dels 8, 4 encara feien referència al sistema esglaonat d'aquesta bonificació que va introduir en l'art. 83.3 de la Llei d'hisendes locals l'art. 8.4 de la Llei 22/1993, de 29 de desembre, de mesures fiscals, de funció pública i protecció per desocupació.

Llevat d'un cas –on el Consell va advertir que la notificació de la liquidació no bonificada era defectuosa i, per tant, va proposar l'anul·lació de la via

de constrenyiment iniciada-, la resta d'expedients foren resolts en el mateix sentit proposat per l'Institut Municipal d'Hisenda. Comptant amb el singular cas esmentat, en 3 la proposta del Consell fou desfavorable a la sol·licitud de bonificació, i favorable en els 5 casos restants.

Els aspectes discutits foren principalment dos: el caràcter rogatori de la bonificació i el requisit de no haver exercit amb anterioritat l'activitat econòmica sota una altra titularitat, que s'exigeix per poder gaudir d'aquesta bonificació.

En relació amb el primer aspecte el Consell va haver de recordar que la bonificació ha de sol·licitar-se com a mínim en el moment de la declaració d'alta a la matrícula de l'impost i que en qualsevol cas serà el contribuent qui ha d'acreditar l'inici de l'activitat (en l'apartat 4 tindrem ocasió d'assenyalar altres aspectes de l'exercici d'aquest dret a la bonificació que el Consell ha examinat durant aquest període). Per haver sol·licitat la bonificació adequadament es va reconèixer el dret a gaudir-la en dos casos, i per no haver-ne acreditat l'inici de l'exercici de l'activitat es va negar aquest dret en els altres dos.

Dos dels casos en què es va considerar el segon aspecte (la qüestió de l'exercici anterior sota una altra titularitat) estaven relacionats amb societats que iniciaven una activitat semblant a la que prèviament realitzava un dels seus socis. El Consell va considerar en ambdós casos que aquesta circumstància, vist l'art. 5.2 de l'Ordenança fiscal núm. 1.4 corresponent, no impedia el gaudi de la bonificació.

Per últim, cal destacar un cas en què es va reconèixer, en el mateix sentit proposat per l'Institut Municipal d'Hisenda, l'aplicació d'aquesta bonificació a la part variable de la quota corresponent a l'epígraf 833.2 (promoció d'edificacions), quan el subjecte passiu ja té reconeguda la bonificació per inici de l'exercici d'activitats empresarials per a la part fixa de la quota.

2.4.- Reduccions de la quota per obres.

La reducció de la quota de l'impost sobre activitats econòmiques en benefici de subjectes passius titulars de locals afectats per obres en la via pública, que estableix l'art. 76.1.9 de la Llei 41/1994, de 30 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per al 1995, i que han reconegut les ordenances fiscals successives a aquest any, ha estat considerada pel Consell en 5 ocasions. Els informes corresponents han coincidit en tots els casos amb la proposta formulada per l'Institut Municipal d'Hisenda. La reducció sol·licitada ha estat estimada en tots ells excepte en un.

L'únic extrem destacable en aquest període és l'advertència que va fer el Consell en referència a l'aplicació de la reducció de la quota en els casos en què la durada de l'obra fos superior a 12 mesos, ja que les respectives ordenances fiscals no diuen res al respecte. El criteri exprés del Consell no és,

per suposat, circumscriure a aquest límit temporal anual l'abast de la reducció, amb independència de la durada real de les obres, sinó entendre rehabilitada, amb l'aprovació anual de l'Ordenança fiscal núm. 14 corresponent, la possibilitat de reconèixer una nova reducció per al període d'obres que transcorri durant aquell any.

3.- Oposició a la via de constrenyiment.

L'any 2001 el Consell va informar de 31 recursos que tenien a com objecte central la declaració de nul·litat d'algun dels dos actes essencials del procediment de constrenyiment: la providència inicial de constrenyiment i la providència d'embargament.

La impugnació de la providència de constrenyiment es va tractar en 22 ocasions, i el Consell va informar la majoria dels expedients (15) en el sentit de proposar l'estimació total o parcial del recurs corresponent. Els 9 expedients relatius a la impugnació de la providència d'embargament també van ser informats en la seva majoria (8) en el mateix sentit. Aquesta aclaparadora tendència a informar en sentit favorable al contribuent – dels 31 expedients informats, només en 8 es va proposar la desestimació del recurs corresponent- posa de manifest la subsistència d'alguns problemes en relació amb el sistema de notificacions: ja sigui perquè són defectuoses, o perquè arriben amb retard.

En efecte, si s'examinen amb detall els 22 casos en què el recurrent sol·licitava la nul·litat de la providència de constrenyiment, s'observarà que és pràctica habitual al·legar la manca de notificació individual de la liquidació (11), la prescripció de l'acció per exigir-ne el pagament (4), o ambdues alhora (4). El fonament del recurs en els 3 casos restants fou diferent: en un s'al·legava el dret a l'exempció de l'impost prevista a l'art. 83.2.e) de la Llei d'hisendes locals, en un altre s'al·legava la solidaritat passiva del soci del subjecte passiu mort, i en l'últim l'exempció parcial del deute tributari per compensació, l'única causa d'impugnació de la providència de constrenyiment pròpiament ajustada a l'art. 138.1 de la Llei general tributària.

El fet que la majoria d'al·legacions es concentrin entorn de la notificació individual de la liquidació (a la seva manca o a la seva defectuositat) pot causar sorpresa, tenint en compte l'especial forma de gestió de l'impost. És obvi que els vicis que comporta la notificació de la liquidació constitueixen un dels motius d'oposició a la providència de constrenyiment expressament assenyalat per l'art. 138.1 de la Llei general tributària. Tanmateix, la gestió de l'impost, legítimament configurada per l'Ajuntament de Barcelona, deixa molt poc marge perquè el contribuent pugui al·legar contra la providència de constrenyiment la precedent defectuositat de la notificació individual: senzillament perquè aquesta, en la majoria dels casos, no ha de practicar-se. Cal tenir en compte que la forma de gestió d'aquest impost s'articula mitjançant l'obligació d'autoliquidació de la quota corresponent al període de l'alta i la notificació col·lectiva, a l'empara de l'art.

124.3 de la Llei general tributària, per a les liquidacions successives, circumscribint-se, per tant, l'exigència de la notificació individual de la liquidació corresponent als casos excepcionals en què s'hagi produït una modificació de les dades contingudes a la matrícula. Fins i tot per a la implantació de l'impost el 1992 es va disposar un sistema que evitava la notificació individual de la primera quota, consistent en la personalització del subjecte passiu o persona autoritzada a l'efecte en les corresponents oficines públiques (disposició transitòria 3a de la Llei d'hisendes locals, redactada segons la Llei 18/1991, de 6 de juny).

No obstant, en molts dels recursos examinats pel Consell (8 dels 22 aquí inclosos) el recurrent ha al·legat aquesta causa d'impugnació, tot i que, és clar, sense comptar amb cap possibilitat d'èxit pel que fa a aquest aspecte. Sempre que el recurrent ha pretès negar la validesa de la providència de constrenyiment i en virtut de la manca de notificació individual de la liquidació corresponent als períodes impositius no satisfets i ho ha fet en base a la mera literalitat de l'art. 138.1 d) de la Llei general tributària, el Consell s'ha vist en l'obligació de recordar que l'impost sobre activitats econòmiques és un dels tributs "de cobrament periòdic mitjançant rebut, per als que l'article 124.3 permet, un cop notificada la liquidació corresponent a l'alta, la notificació col·lectiva, mitjançant edictes que d'aquesta manera ho adverteixin, de les successives liquidacions, i l'article 88 del Reglament general de recaptació estableix, en aquests supòsits, la comunicació col·lectiva del període de cobrament mitjançant edictes al Butlletí Oficial de la Província". Quelcom semblant ha hagut d'indicar el Consell en els casos, encara subsistents al 2001, en què la providència de constrenyiment feia referència a la quota inicial de 1992. Davant l'al·legació dels recurrents de manca de notificació individual, el Consell ha sostingut que la presumpció d'haver estat notificat el subjecte passiu, derivada la no compareixença durant el termini establert (fins el 30 d'octubre de 1992), n'eliminava la necessitat de qualsevol altre tipus de notificacions.

Ara bé, això no significa que en tots aquests casos el Consell hagi proposat sempre la desestimació dels recursos. Alguns d'aquests, així com alguns dels que no havien plantejat aquesta al·legació improsperable, han estat estimats degut a l'aplicació estricta (d'ofici en moltes ocasions) de les regles de prescripció de l'acció de l'Administració per exigir el pagament dels deutes tributaris liquidats.

Amb tot, cal destacar l'existència d'alguns casos en què sí era pertinent considerar la manca (o defectuositat) de la notificació individual de la liquidació, per tal de poder jutjar la validesa de la providència de constrenyiment corresponent. Aquests recursos feien referència als supòsits excepcionals en què aquest tipus de notificació és necessària a causa de la precedent modificació de les dades censals. En aquest extrem, tots els expedients informats a favor de l'estimació del recurs ho foren per vicis en la notificació de la liquidació individual, derivats de practicar una notificació mitjançant anuncis, sense haver desenvolupat prèviament –després del fracàs de la notificació domiciliària o el desconeixement del lloc de notificació- una activitat raonable dirigida a aconseguir la notificació

personal del deutor. En els termes en què s'ha expressat en Consell: la notificació "[...] per edictes només pot considerar-se vàlida i productora d'efectes quan concorrin els requisits establerts per la Llei i sempre que, després d'una activitat adequada i suficientment indagadora, no s'hagi pogut notificar personalment el deutor. D'aquesta manera ho afirma la doctrina del Tribunal Constitucional (STC 156/1985, de 15 de novembre) i la reiterada jurisprudència, de la que pot citar-se com a més recent la sentència de la Sala Tercera del Tribunal Suprem de 8 d'abril de 1999 (Art. 3454)".

En aquest mateix context, però en un altre ordre de coses, convé destacar l'existència d'un expedient en què es plantejava una qüestió potser no gaire infreqüent. Sense perjudici de la impossibilitat, com hem vist, d'atacar la providència de constrenyiment mitjançant l'al·legació de la manca de notificació individual, ¿quin és el recàrrec aplicable al deute no ingressat si el subjecte passiu, transcorregut el termini per al seu ingrés, es dirigeix a l'oficina corresponent per tal d'efectuar-lo i és en aquest instant quan l'Administració li lliura la notificació de la providència de constrenyiment ja confeccionada? ¿el recàrrec del 20% més els interessos corresponents de demora, que és conforme al primer paràgraf de l'art. 127.1 de la Llei general tributària, o el simple recàrrec del 10% sense computar aquests interessos, que contempla el segon paràgraf de l'article esmentat per al cas que el deute es satisfaci ja en el període executiu, però abans de la notificació de providència de constrenyiment? El Consell ha entès que quan es donen aquestes circumstàncies és precís aplicar aquest segon paràgraf de l'art. 127.1 de la Llei general tributària, ja que "de cap manera es pot entendre que existeixi notificació de la providència de constrenyiment prèvia a l'ingrés quan aquella es produeix en el moment i ocasió del pagament intentat pel contribuent".

Quant als 9 expedients que contemplaven la impugnació de la providència d'embargament, la majoria, com ja s'ha dit anteriorment, plantejaven problemes semblants de notificació o de prescripció. No obstant, aquí la qüestió de la notificació individual de l'acte impugnat era pertinent en tots els casos. En efecte, malgrat que la pràctica totalitat dels recursos examinats pretenien la nul·litat de la providència d'embargament a causa de la manca de notificació individual de la liquidació corresponent, en realitat, un cop analitzats adequadament, no es tractava d'això, si no de la manca o defectuositat de la notificació de la providència de constrenyiment, cosa que, segons el que disposa l'art. 138.2 de la Llei general tributària, d'existir semblant vici comportarà la subsegüent anul·lació de l'embargament i la necessitat de procedir a una nova notificació d'inici del procediment de constrenyiment, sempre, és clar, que l'acció per reclamar el deute no hagi prescrit.

Així és doncs com ha procedit el Consell en tots aquests casos. Cal destacar que l'estimació d'aquests recursos contra la providència d'embargament, en virtut de la manca de notificació de providència de constrenyiment o en virtut de la ineficàcia de la notificació practicada, també ha estat fruit de l'existència del

mateix defecte anterior: haver procedit, després del fracàs de la notificació domiciliària, a la notificació per anuncis, sense que l'Administració hagués desenvolupat prèviament "una activitat adequada i suficientment indagadora" encaminada a procurar la notificació personal al subjecte constrenyit.

4.- Actuacions de la Inspecció.

El 2001 el Consell va informar de 27 expedients referits a recursos interposats contra liquidacions derivades d'actes d'inspecció precedents. En 11 ocasions la proposta del Consell fou en sentit, totalment o parcial, estimatori, i en les 16 restants en sentit desestimatori.

Tot i que per la seva quantitat no sigui gaire significatiu, cal esmentar que els aspectes fàctics discutits a les actes d'inspecció es van tornar a distribuir de manera semblant a anys precedents: epígrafs on situar l'activitat exercida (13), períodes impositius (6), elements tributaris de superfície (9), i altres elements tributaris –potència instal·lada, nombre de treballadors, etc.- (1).

Els casos relatius a la impugnació de liquidacions derivades d'actes de conformitat (20) van tornar a presentar un patró d'argumentació semblant al d'anys anteriors. A la majoria dels casos (16) els recurrents al·legaven l'existència d'errors de fet determinants, continguts en l'acta corresponent, i l'èxit o fracàs del recurs depengué, naturalment, de la capacitat de provar (que va succeir en 5 ocasions) o no (que va succeir en 11 ocasions) l'existència d'aquests errors davant la força probatòria de l'acta, derivada de la seva naturalesa de document públic (segons l'art. 145.3 de la Llei general tributària), i d'acord amb el que estableix l'art. 62.2 del Reial Decret 939/1986, de 25 d'abril, pel que s'aprova el Reglament general de la inspecció dels tributs.

Dels 4 expedients en què els recurrents van al·legar raons diferents per combatre les liquidacions derivades de les respectives actes de conformitat, el Consell va proposar en tres d'ells l'estimació del recurs. En un d'ells el motiu de la seva estimació residia en què la liquidació consegüent a l'acta de conformitat no havia tingut en compte la bonificació per inici de l'activitat de les quotes corresponents. El Consell va tenir la necessitat de reiterar –sense perjudici del que s'ha esmentat a l'apartat 2.3 anterior- allò que ja és doctrina constant en aquest extrem, és a dir: que aquesta bonificació (que en aquest cas es referia encara a la reconeguda per l'art. 83.3 de la Llei d'hisendes locals) "no pot quedar subjecta a cap termini preclusiu quant al moment de la seva sol·licitud, i que el fet de no haver-ne sol·licitat el benefici junt amb la declaració d'alta a l'impost no produeix la pèrdua del dret, sempre i quan es sol·liciti amb posterioritat i no afecti liquidacions que hagin guanyat fermesa en el moment de formular la sol·licitud". En un altre cas, semblant a l'anterior, el Consell va proposar estimar un recurs presentat contra la liquidació no bonificada, girada per la Inspecció vist que el recurrent s'havia limitat a rebre l'autoliquidació inicial bonificada, emesa per l'Administració, sense satisfer en el seu moment el deute liquidat. I en el tercer

l'estimació es va basar en l'existència de defectes de la naturalesa del procediment.

Cal destacar el cas en què el Consell va proposar desestimar el recurs, tal com ja ho havia formulat l'Institut Municipal d'Hisenda, perquè va donar peu a declarar que els "magatzems" i "dipòsits" als que es refereix la lletra h) de la Regla 14a 1. F) de la Instrucció de l'impost sobre activitats econòmiques no comprèn els magatzems i dipòsits dels comerciants majoristes, de manera que aquests no tenen dret –com pretenia el recurrent– que se'ls reconegui aquests locals com a locals afectes i, per tant, que la quota corresponent només estigui integrada pel l'element tributari de superfície.

Dels 7 casos corresponents a liquidacions derivades d'actes de disconformitat, 3 foren informats en sentit favorable a la seva estimació i la resta ho foren en sentit contrari. La desestimació es va produir per la impossibilitat dels recurrents de contradir els fets adequadament provats per l'Administració, mentre que els 3 casos on es va proposar estimar el recurs corresponent el Consell, com ja havia observat l'Institut Municipal d'Hisenda, va apreciar els defectes en la forma en què ho havien al·legat els recurrents.

5.- Sancions.

Dels 13 expedients examinats pel Consell durant 2001 en els quals el recurrent deia impugnar la sanció resultant del procediment sancionador tributari incoat, 4 foren informats proposant l'estimació del recurs corresponent, 9 foren informats en sentit contrari i 1 no fou admès. Cap d'aquests expedients plantejava cap qüestió jurídica d'especial interès. N'hi ha prou amb fer referència als extrems considerats.

De les 4 propostes d'estimació dels recursos, a una es va atendre l'argument de la recurrent d'haver presentat al·legacions a la proposta de sanció formulada, davant l'afirmació de la resolució impugnada, segons la qual aquestes no havien estat presentades. En les 3 restants es van atendre les al·legacions de les recurrents en relació amb l'encaix de les activitats desenvolupades als epígrafs corresponents, discutit per la Inspecció i causant de la suposada infracció. Convé destacar que només en un d'ells, a diferència del que era habitual en expedients informats en anys anteriors, el recurrent va al·legar la presumpció de diligència que resulta d'haver-se conduït emparat en una interpretació raonable de la norma de l'art. 77.4 de la Llei general tributària. No obstant això, el Consell no va tenir res a dir al respecte, atès que era evident que l'activitat discutida -vista la regulació especial a què estava sotmesa- encaixava a l'Epígraf pel que la recurrent estava tributant.

De les 9 propostes de desestimació 2 ho foren per l'obvi motiu de veure el recurrent una sanció en què simplement era, en un cas, el recàrrec per l'ingrés extemporani, i en l'altre, la liquidació de la quota proratejada corresponent al

període en què s'havia de deixat d'exercir l'activitat. El tercer cas de desestimació també resultava obvi, ja que el recurrent entenia que el pagament de la liquidació complementària l'alliberava de la sanció. Les 6 propostes restants afrontaven al·legacions molt diverses, des de l'absència de culpabilitat, sense més, fins al vici del procediment sancionador derivat de la suposada confusió entre l'òrgan instructor i l'òrgan resolutori, passant per al·legacions semblants a les anteriors que aquí no van poder ser ateses.

El cas en què es va proposar la inadmissió consistia en un recurs contra la resolució del recurs ja interposat davant la imposició de la sanció, cosa que resulta clarament inadmissible vist l'art. 117.3 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

6.- Subjecció a l'impost.

Durant aquest període la qüestió de la subjecció a l'impost ha estat plantejada de manera exclusiva en 5 ocasions i en 1 més de forma combinada amb la qüestió relativa a l'exempció establerta a l'art. 83.1.d) de la Llei d'hisendes locals. Aquest últim cas fou resolt en sentit desestimatori, ja que mancava l'acreditació suficient de les circumstàncies que haguessin permès fonamentar l'exempció. Els cinc casos en què es va discutir únicament la subjecció a l'impost foren resolts en el mateix sentit proposat per l'Institut Municipal d'Hisenda, de manera que 4 foren estimats per haver acreditat que l'activitat desenvolupada no constituïa el fet imposable de l'impost (defensa dels interessos col·lectius dels afiliats a una associació; acollida i atenció de menors en situació d'abandonament o marginació social, finançada exclusivament mitjançant subvencions i donacions; o, senzillament, la no realització de cap activitat empresarial, professional o artística) i el cinquè fou desestimat per existir un acta de conformitat que no fou impugnada adequadament amb posterioritat per no demostrar el contribuent haver incorregut en un error de fet.

Com hem avançat en l'apartat 2.1. hi va haver a més dos casos –en els quals la qüestió de subjecció a l'impost fou examinada pel Consell a l'empara de l'art. 89 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú. Les recurrents havien sol·licitat l'exempció de l'impost en virtut de la Llei 30/1994, de 24 de setembre, de fundacions i d'incentius fiscals a la participació privada en activitats interès general. En un d'ells, la sol·licitud no resultava pertinent per la manca absoluta d'acreditació dels requisits exigits per aquesta última Llei. En l'altre ni tan sols es va arribar a considerar aquest extrem. No obstant, el Consell va observar en ambdós casos que les activitats desenvolupades no encaixaven en el fet imposable establert als arts. 79.1 i 80.1 de la Llei d'hisendes locals i, per tant, va informar proposant que es declarés la no subjecció a l'impost.

7.- Altres qüestions.

Durant aquest període el Consell ha informat diversos recursos relatius a sol·licituds de devolució d'ingressos indeguts, formulades com a sol·licituds o emmarcades en la impugnació de la liquidació corresponent.

En el grup majoritari d'aquests expedients estava en discussió l'aplicació adequada de les regles de prorateig de les quotes de l'impost que estableix l'art. 90.2 de la Llei d'hisendes locals. L'únic aspecte jurídicament rellevant fou, en els menys, l'exacta determinació de la data de començament de l'activitat; i en la majoria, la forma de determinació del cessament d'aquesta. En aquest extrem han estat 6 els expedients examinats pel Consell, informats tots ells en el mateix sentit proposat per l'Institut Municipal d'Hisenda: 3 en els que es van desestimar les pretensions dels recurrents i 3 en els que foren estimades.

En la resta, composta per 4 expedients, la devolució d'ingressos es pretenia a causa d'errors en la ubicació de l'activitat a l'epígraf corresponent i a càrrecs suposadament duplicats per activitats desenvolupades en locals diferents. En dos d'aquests expedients, el Consell va proposar la desestimació del recurs, en un la seva estimació i en un quart, coincidint amb el criteri de l'Institut Municipal d'Hisenda, es va mantenir la incompetència de l'Ajuntament per resoldre'l.

També durant aquest període el Consell ha examinat 5 casos en què el recurrent havia impugnat sense més la liquidació corresponent per entendre que l'activitat exercida s'havia d'incloure en un epígraf diferent del inicialment declarat. En tots aquests casos es va proposar la desestimació del recurs per no acreditar-se l'error incorregut. Un sisè cas, on el recurrent sol·licitava la reducció de la quota per cessament de l'activitat durant el període de 1993, va permetre al Consell assenyalar que el prorateig per baixa que estableix el segon paràgraf de l'art. 90.2 de la Llei d'hisendes locals, i que va entrar en vigor el 1994, no pot aplicar-se retroactivament.

Finalment s'han de consignar 2 únics expedients en què els recurrents fonamentaren la impugnació de la liquidació en una pretesa il·legalitat de les ordenances fiscals corresponents. En un el recurrent al·legava una suposada manca de motivació en la determinació de l'índex de situació resultant, però el Consell va entendre que aquesta al·legació no era procedent. En l'altre el recurrent discrepava en relació amb el criteri de classificació de carrers derivat de l'Ordenança fiscal, que afectava desfavorablement, en la seva opinió, la localització de la seva activitat –emparada aquesta al·legació en una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que no havia guanyat fermesa per haver estat recorreguda en cassació. Aquí el Consell va entendre que s'havia de desestimar el recurs administratiu imposat, sense perjudici del que un dia pogués resoldre el Tribunal Suprem.

II.- Llicència fiscal.

S'han informat cinc recursos referents tots ells a procediments de constrenyiment per deutes relatius a aquest tribut i a altres conceptes acumulats. Cal destacar tres informes sobre els que se sustenten criteris que cal comentar.

En un cas de successió en el deute tributari pels hereus del deutor mort, ha estat proposada l'estimació del recurs perquè, segons estableix l'article 15 del Reglament general de recaptació, no procedia el constrenyiment dirigit directament als hereus quan la notificació continuava figurant a nom del difunt. Un cop mort el deutor, el que procedia era efectuar les actuacions pertinents per determinar els hereus, practicant noves liquidacions en període voluntari al seu nom, en el benentès que mentre l'herència estigués jacent la via de constrenyiment només podria dirigir-se contra els béns i els drets de l'herència.

En un altre cas, i respecte al tema de les notificacions, es reitera el criteri que no són vàlides les lliurades al porter o a una empleada si no figura la identificació dels receptors amb el seu nom i cognoms i DNI.

També es reitera que la notificació de la liquidació corresponent a l'alta en l'impost sobre activitats econòmiques durant l'exercici 1992 es va realitzar per presentació, considerant a l'interessat com a notificat a tots els efectes per mandat legal si no es presentava a les oficines municipals a reiterar la notificació dins de termini.

En un altre cas, el Consell reitera que la manca de notificació del procediment de constrenyiment impedeix la prossecució de la via executiva i especialment l'embargament dels béns del deutor, ja que és un requisit formal que prèviament s'efectuï l'esmentada notificació, raó per la qual s'anul·la l'embargament efectuat per no concórrer aquest requisit. Ara bé, que la providència d'embargament s'anul·li per aquest motiu no significa que la seva notificació manqui d'efecte, ja que en no ser nul·la de ple dret si no tan sols anul·lable, interromp el termini de prescripció.

III.- Radicació.

Els quatre expedients tramitats es refereixen a procediments executius derivats d'aquest arbitri i altres deutes acumulats.

Lògicament, tractant-se d'un gravamen antic i ja inexistent, en tots els casos la qüestió plantejada es refereix a la possible prescripció dels deutes. Per aquest motiu, l'atenció del Consell se centra en determinar si s'ha produït la prescripció i, en especial, si n'han existit actes interruptius practicats en la forma legalment exigible.

Seguint criteris reiterats no es considera vàlida una notificació perquè en el justificant de recepció consti una firma il·legible sense identificació del receptor, acceptant-ne la validesa en un altre cas per constar la identitat del receptor mitjançant el seu nom i cognoms i el DNI. En una altra ocasió es considera interrompuda la prescripció en haver-se interposat recurs dins del seu termini de còmput.

IV.- Llicència d'obertura.

Un únic recurs es va substanciar referent a un constrenyiment acumulat de llicència d'obertura, arbitri sobre la radicació i taxa de recollida d'escombraries, que fou desestimat per procedir les liquidacions de dues actes d'inspecció subscrietes de conformitat per l'interessat i per no haver aportat cap mena de prova que demostrés haver incorregut en un error de fet, material o aritmètic.

Ordenança fiscal nº 2.1.

Impost sobre construccions, instal·lacions i obres.

Referent a aquest impost es van plantejar només dos recursos davant el Consell. El primer fou objecte de desestimació per part del recurrent. I el segon, relatiu a una sanció imposada per falta d'autoliquidació del tribut, li fou informat amb proposta desestimatòria, ja que la infracció es va cometre en no haver-se presentat l'autoliquidació exigida per l'Ordenança fiscal.

Ordenança fiscal nº. 3.3.
Taxes per serveis urbanístics.

Del total de recursos examinats (7) van seguir tenint més importància els referents a la tramitació de projectes de reparcel·lació i de compensació d'iniciativa privada. Els recurrents pretenien, en general, el reconeixement de la no subjecció a la taxa, adduint doctrina jurisdiccional, ja que l'aprovació d'un projecte de reparcel·lació o de compensació constitueix la realització d'una activitat administrativa que beneficia el conjunt dels ciutadans, davant la posició del qual el Consell va assentar el criteri que l'esmentada doctrina es referia a instruments de plantejament urbanístic, però no als de gestió urbanística, per als que sí havia d'apreciar-se l'existència de benefici particular i, per tant, de fet imposable. S'ha seguit el mateix criteri en el cas que el recurrent adduïa sentències del Tribunal Suprem, però que es referien a taxes per tramitació de projectes d'urbanització, és a dir referents al plantejament i no a la gestió urbanística. En alguns dels recursos es varen plantejar altres qüestions relatives al càlcul de la base imposable partint de l'aplicació del compte de liquidació provisional de la reparcel·lació o del canvi de titularitat de la finca com a resultat de la compensació, dictaminant el Consell en sentit desestimatori, atesa la regulació continguda a l'Ordenança fiscal.

Cal comentar, en un dels casos de reparcel·lació, que en realitat el recurrent pretenia impugnar indirectament l'Ordenança fiscal per la subjecció al tribut de la intervenció municipal en la tramitació d'instruments de gestió urbanística. El Consell va proposar la desestimació, ja que l'alcalde no és competent per resoldre sobre la validesa d'una norma que emana del Consell Plenari, ni pot elevar-se la resolució del recurs al Consell Plenari, atès que l'article 19 de la Llei reguladora de les hisendes locals, en la redacció donada per la Llei 50/1998, disposa que contra les Ordenances fiscals aprovades definitivament no pertoca cap altre recurs que el contenciós-administratiu.

Finalment, s'han plantejat altres qüestions relatives en un cas al procediment de constrenyiment, proposant-se estimar el recurs per manca de notificació correcta de la liquidació, i en un altre cas a la no realització de les obres objecte de la llicència, qüestió per a la qual el Consell va atènyer-se a l'informe del Districte, havent-se constatat a més a més la manca de prova en contrari del recurrent.

Ordenança fiscal nº. 3.4.**Taxes per recollida d'escombraries i serveis especials de neteja viària.**

La majoria dels recursos dictaminats (6) afecten qüestions referents a la baixa en l'activitat durant els exercicis respectius. En tots ells, les resolucions proposades tenen en compte la normativa resultant de l'Ordenança fiscal vigent a cada exercici, és a dir, el caràcter anual del tribut amb meritació l'1 de gener – excepte en el cas d'iniciació de l'activitat, on la meritació té lloc a la data d'inici- i el caràcter irreductible de la quota sense prorateig per als casos de cessament en l'activitat, si bé el que hagi satisfet el subjecte passiu beneficia a qui el succeeixi en l'ocupació. Tots els recursos foren dictaminats segons l'esmentada normativa, però en dos d'ells, en resultar que s'havia satisfet la quota irreductible anual per qui cessava en l'activitat i s'havia ingressat pel nou titular a partir de l'inici de la seva activitat la quota del mateix exercici, el Consell, aplicant la norma que aquell que aboni el primer beneficiarà al segon, va proposar la desestimació del recurs d'aquell i va acordar d'ofici la devolució del que havia estat pagat per aquest per evitar la duplicitat impositiva.

Plantejada en un altre cas la no subjecció a la taxa a l'empara de l'article 3.1 de l'Ordenança fiscal, atesa la superfície del local i el volum diari d'escombraries, fou objecte de proposta desestimària per no ser l'activitat desenvolupada una de les previstes en l'esmentat precepte. En un altre recurs, en impugnar-se la classificació de l'activitat en ordre al coeficient a aplicar per a la determinació de la quota, al·legant-se la classificació tinguda en compte per a l'anterior titular del negoci, la Inspecció d'Hisenda municipal va emetre un informe favorable, donant lloc a una proposta estimatòria.

Finalment, cal fer referència a un cas d'inadmissibilitat del recurs interposat, ja que la resolució impugnada havia esgotat la via administrativa.

Ordenança fiscal nº. 3.5.
Taxes de clavegueram.

Un sol recurs ha estat sotmès al dictamen del Consell, motivant proposta desestimatòria, en el que s'impugnava el càlcul de la base imposable adduint que es tractava d'una empresa dedicada al tractament d'aigua destil·lada amb consum de gran quantitat d'aigua, però de manera que tan sols el 10% s'abocava al clavegueram, ja que part de l'activitat consistia en comercialitzar aigua desmineralitzada. El Consell, vist l'article 2n de l'Ordenança fiscal, on es fixa el fet imposable en la prestació de vigilància especial, neteja, explotació, conservació i desenvolupament de la xarxa municipal de clavegueram amb independència de la intensitat i freqüència de la seva utilització, i atès l'article 7è de la mateixa Ordenança, que estableix l'obligació de contribuir, dient que neix per la prestació del servei, però afegint la important matisació que això té lloc a través de la possibilitat d'abocament a les instal·lacions municipals de sanejament, conclou establint el criteri que el fet imposable de la taxa és clar i terminant en desvincular el seu cobrament de la intensitat de la utilització de la xarxa de clavegueram. Així doncs, un cop comprovada la correcció del càlcul de la base partint del volum d'aigua consumida mesurada a través del comptador del subministrament domiciliari d'aigua, proposa la desestimació del recurs.

Ordenança fiscal nº. 3.11.**Taxes per l'utilització privativa del domini públic municipal.**

La majoria dels recursos plantejats (7) es refereixen a l'aprofitament especial i privatiu del domini públic mitjançant guals. Cal advertir que alguns casos feien referència a l'exercici de 1997 o anteriors, als que corresponia l'aplicació de preu públic en lloc de taxa, segons la redacció llavors vigent de la Llei 39/1998, reguladora de les hisendes locals.

En un dels recursos es pretenia l'exempció o reducció de la quota, al·legant la impossibilitat d'utilització del domini públic per part d'una terrassa destinada a restaurant i la dificultat d'accés a l'establiment amb motiu de la realització d'obres a la via pública. Sobre la pretesa impossibilitat d'ocupació es va concloure que la terrassa no ocupava la via pública on s'estaven realitzant les obres, sinó uns jardins existents a la part posterior del local amb accés independent, raó per la qual les esmentades obres no impedièren ni obstaculitzaven en absolut l'ocupació per la terrassa-restaurant. Quant a la reducció a causa de les obres a la via pública per un pretès impediment o dificultat d'accés, es va informar en el sentit que no era aplicable cap mena de reducció, ja que només estava prevista per a l'impost sobre activitats econòmiques i no n'era possible la interpretació extensiva o analògica en matèria d'exempcions, bonificacions o reduccions, d'acord amb els articles 10-b) i f) de la Llei general tributària i 9.1 de la Llei 39/1988, i segons la reiterada jurisprudència.

En tres recursos es van plantejar qüestions relacionades amb la condició de subjecte passiu del recurrent. En un d'ells, per no ser propietari de la finca a què corresponia el gual ni tenir-hi cap relació, l'al·legació no va prosperar perquè no es va demanar el canvi de titularitat del gual fins a una data posterior, motiu pel qual es va proposar l'anul·lació de la liquidació referent al període següent a la data esmentada. En un altre, per renúncia al gual amb anterioritat al moment en què fou comunicada la concessió de la llicència, cosa que va resultar de l'informe dels serveis tècnics municipals, que fins i tot van comprovar la no utilització del gual, originant la proposta estimatòria. Finalment, per no ser propietari a partir d'un moment determinat, cosa que s'acreditava mitjançant la còpia de l'escriptura pública de compravenda amb indicació del nou titular, informant-se amb proposta estimatòria disposant la pràctica de liquidacions a càrrec del nou titular de la finca i usuari del gual. En un altre recurs el Consell considera una situació de renúncia tàcita en haver-se acreditat l'alta d'un nou titular de l'activitat al local al qual servia el gual, acudint al que estableix l'article 4t de l'Ordenança fiscal quan diu que per determinar la quantia que cal satisfer el temps serà el de la durada de l'aprofitament, pel que es proposà l'estimació del recurs i l'anul·lació de tots els rebuts i la via de constrenyiment iniciada, tant per prescripció –qüestió que ja s'havia plantejat- com per l'esmentada renúncia tàcita de la interessada.

Per últim s'han resolt dos recursos que plantejaven qüestions de caràcter recaptador, un amb proposta desestimària per ser correcta la notificació col·lectiva de la liquidació segons l'article 124.3 de la Llei general tributària, i l'altre amb proposta estimària per prescripció.

Ordenança fiscal nº. 4.
Contribucions especials.

L'únic recurs dictaminat fa referència a les contribucions especials de les millores derivades de les primes per risc d'incendi a què estan subjectes les empreses d'assegurances d'aquests riscos. No obstant, el recurs no es planteja sobre la procedència del gravamen, sinó sobre l'error sofert a les declaracions de les primes recaptades i que fou estimat per l'Ajuntament com a error material, de fet o aritmètic, ordenant-se la devolució de les quantitats ingressades indegudament. La interessada va interposar un recurs reclamant l'abonament dels interessos de demora pel període comprés entre l'ingrés indegut i la devolució. El Consell, en base al que estableix l'article 7.2 del Reial Decret 1163/1990, de 21 de setembre, sobre la devolució d'ingressos indeguts, estableix el criteri que la legislació aplicable no distingeix entre si la rectificació d'errors que motiva la devolució es produeix com a conseqüència d'una actuació de l'Administració d'ofici o a instància de part, i així s'indica expressament, el que porta a pensar en un cert automatisme del mecanisme de la devolució davant l'existència comprovada d'un "error material, de fet o aritmètic sofert en una liquidació o en un altre acte de gestió tributària" amb independència de quina hagi estat la causa mediana o immediata de l'esmentat error, i per tant, fins i tot si l'error a l'acte administratiu està provocat per una declaració errònia per part de l'interessat, deixant de banda les actuacions de mala fe que pogueren donar origen a una infracció tributària. Ja que s'han de tenir en compte no només les facultats de comprovació que assisteixen l'Administració Tributària sinó també la responsabilitat exclusiva que correspon a l'Administració sobre els seus propis actes, així com el fet, no menys important, que els interessos de demora que ha d'abonar l'Administració en aquests casos no són un perjudici que suporta, sinó el rescabament objectiu pel gaudi indegut d'uns ingressos durant cert període de temps.

Altres assumptes

El Consell va emetre dos dictàmens de caràcter general sol·licitats per les autoritats municipals, un d'ells sobre el projecte d'Ordenances fiscals per al 2002 i un altre sobre la possibilitat de percebre preus públics per les funcions d'assessorament per part dels òrgans municipals als particulars en la redacció de projectes de reparcel·lació o compensació urbanística, en què es va considerar improcedent la percepció d'aquests preus, ja que la tramitació dels expedients de reparcel·lació i compensació requereix en tot cas la intervenció i informe dels serveis de l'Institut Municipal d'Urbanisme per a la seva elevació als òrgans municipals competents en matèria urbanística. Apareix doncs, una superposició entre les actuacions prèvies d'assessorament i les posteriors de tramitació, realitzades de forma immediata i directa pels propis serveis urbanístics municipals, raó per la qual no es pot parlar pròpiament d'un augment de cost per la prestació total de serveis, sinó que es produeix cert encastament al valor econòmic o contraprestació que es pagarà finalment com un tot en tramitar-se l'expedient d'autorització de la reparcel·lació o compensació i abonar-se la quota establerta a l'epígraf 6 de les tarifes de l'Ordenança fiscal reguladora de la taxa per serveis urbanístics, pel que no sembla justificada l'exigència de cap contraprestació independent per a l'actuació prèvia d'informació o assessorament, que no deixa de tenir la consideració d'una informació dirigida als aclariments necessaris per a una posterior i més correcta tramitació dels expedients de reparcel·lament i compensació, atès el seu caràcter d'interès general i no particular, en línia amb el que determinen els articles 35.g) i 37.10 de la Llei 30/1992, del procediment administratiu comú, en relació amb els articles 3.1 e 4.b) del Reial Decret de 9 de febrer de 1996, sobre serveis d'informació administrativa, per als que el propi article 37 de la Llei 30/1992 no preveu possibilitat de contraprestació.

ANNEX IExpedients tramitats2001

Total expedients -----	882
Recursos -----	879
Informes-----	3

Recursos

Estimats -----	285
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda-----	175
Conformitat amb el Districte d'Horta-Guinardó-----	1
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda-----	106
Disconformitat amb el Districte d'Horta-Guinardó-----	2
Disconformitat amb el Districte de Nou Barris-----	1

Estimats en part -----	151
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda-----	90
Conformitat amb el Districte d'Horta-Guinardó-----	1
Conformitat amb el Districte de Sant Andreu -----	1
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda-----	58
Disconformitat amb el Districte de Sant Andreu -----	1

Desestimats -----	426
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda-----	410
Conformitat amb la Direcció de Gestió Urbanística -----	6
Conformitat amb el Districte de Sant Andreu -----	3
Conformitat amb el Districte de Sarrià-Sant Gervasi-----	1
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda-----	6

Declarats inadmissibles -----	10
--------------------------------------	-----------

Retornats per incompetència del Consell-----	5
Desistits pel recurrent -----	1
Abstenció per cosa juzgada-----	1

ANNEX IIClassificació per conceptes

	<u>1997</u>	<u>1998</u>	<u>1999</u>	<u>2000</u>	<u>2001</u>
1.1 Tributs sobre béns immobles	392	253	146	136	184
I.- Impost sobre béns immobles	345	206	136	126	175
II.- Contribució territorial urbana	46	47	10	10	9
III.- Arbitri sobre solars	-	-	-	-	-
IV.- Despeses sumptuàries	1	-	-	-	-
1.2 Impost sobre vehicles de tracció mecànica	202	181	66	170	243
1.3 Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana	133	261	117	140	255
I.- Plus vàlua	109	246	113	137	254
II.- Taxa d'equivalència	24	15	4	3	1
1.4 Tributs sobre activitats econòmiques	382	216	83	167	169
I.- Impost sobre activitats econòmiques	298	169	74	157	159
II.- Llicència fiscal	63	30	8	7	5
III.- Radicació	19	15	1	3	4
IV.- Llicència d'obertura	2	2	-	-	1
2.1 Impost sobre construccions, instal·lacions i obres	7	2	4	2	2
3.2 Taxes per serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament	55	154	104	10	-
3.3 Taxes per serveis urbanístics	12	12	3	9	9
3.4 Taxes per recollida d'escombraries i serveis especials de neteja viària	37	24	5	4	6
3.5 Taxes de clavegueram	-	-	-	-	1
3.7 Taxes per serveis d'inspecció i prevenció sanitària	1	-	-	-	-
3.11 Taxes per utilització privativa del domini públic municipal	16	21	11	11	8
4. Contribucions especials	-	2	-	-	1
Altres conceptes	2	3	1	4	4
Totals	1239	1129	540	653	882

Percentatges

	<u>1997</u>	<u>1998</u>	<u>1999</u>	<u>2000</u>	<u>2001</u>
1.1 Tributs sobre béns immobles	31,64%	22,41%	27,04%	20,83%	20,86%
1.2 Impost sobre vehicles de tracció mecànica	16,30%	16,03%	12,22%	26,03%	27,55%
1.3 Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana	10,73%	23,12%	21,67%	21,44%	28,91%
1.4 Tributs sobre activitats econòmiques	30,83%	19,13%	15,37%	25,57%	19,16%
Altres conceptes	10,50%	19,31%	23,70%	6,13%	3,52%